

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ

Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8

Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις

Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 5^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 19 καὶ 26 Δεκεμβρίου 1898

Ἔτος 20^{ον}.—Ἀριθ. 53—54

Η ΣΦΙΓΕ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας

(Συνέχεια· καὶ τέλος· ἴδε σελ. 409)

Καὶ ἰδοὺ, τρέχει πρὸς τὰ ἐκεῖ, καὶ οἱ σύντροφόι του τὸν ἀκολουθοῦμεν ἐπὶ ἐδάφους ἐσπαρμένου διὰ χαλίκων μελανῶν, τεμαχίων λάβας, ἡφαιστειογενῶν λειψάνων καὶ συντριμμάτων παντὸς εἶδους.

Καὶ τὸ τέρας ἐμεγεθύνετο ἐφ' ὅσον ἐπλησιάζαμεν, χωρὶς οὐδὲν νὰ χάνη ἐκ τῆς μυθολογικῆς μορφῆς του. Ἀδύνατον νὰ παραστήσω τὴν ἐντύπωσιν, τὴν ὁποίαν ἔκαμνεν, ἀπομεμονωμένον ὡς ἦτο ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀπεράντου ἐκείνης πεδιάδος. Ὑπάρχουν ἐντυπώσεις, τὰς ὁποίας οὔτε ἡ γραφὴ οὔτε ἡ γλῶσσα εἴμποροῦν νὰ μεταδώσουν. Ἦτος ἦτο παραίσθησις· ἀλλὰ μᾶς ἐφαίνετο ὅτι ἐφερόμεθα πρὸς τὴν Σφίγγα ἀκουσίως, ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς μαγνητικῆς τῆς ἑλξεως. . .

Ὅταν ἐφθάσαμεν εἰς τὴν βάσιν τῆς, εὗρομεν τὰ διάφορα σιδηρὰ ἀντικείμενα, τὰ ὁποῖα εἶχεν ἐλκύσει. Ὅπλα, ἐργαλεῖα, ἡ ἄγκυρα τοῦ Παράκητου, ἦσαν προσκεκολλημένα ἐπὶ τῶν πλευρῶν τῆς. Εἶδομεν ἐπίσης καὶ τὰ προερχόμενα ἐκ τῆς λέμβου τοῦ Ἀλβράνου, καθὼς καὶ τὰ καρφία, τὰς σφήνας, τοὺς σκαλμούς, τὰ σιδηρὰ ἐπιστρώματα τοῦ σκάφους καὶ τοὺς στροφεῖς τοῦ πηδαλίου. Οὐδεμία λοιπὸν ἐχώρει ἀμφιβολία περὶ τῆς αἰτίας, ἡ ὁποία ἐπροξένησε τὴν καταστροφὴν τῆς λέμβου, τῆς φερούσης τὸν Χῆρνε καὶ τοὺς συντρόφους του. Ἀποτόμως ἐξαθροωθεῖσα, στερηθεῖσα παντὸς σιδηροῦ συνδέσμου, ἐσύρθη μὲ ὀρμὴν καὶ συνετρίβη ἐπάνω εἰς τοὺς

βράχους. Σκληρὰ ἡ τιμωρία, ἀλλὰ δικαία!

Μᾶς ἦτο ἀδύνατον νὰναλάβωμεν τὰ ἀντικείμενα τὰ ἐπὶ τῶν πλευρῶν τοῦ βράχου· πιστόλια, τυφέκια καὶ ἐργαλεῖα εἰλκύνοντο ὑπὸ τοῦ μαγνήτου τόσο ἰσχυρῶς, ὥστε ἐχρειάζετο ὑπεράνθρωπος δύναμις διὰ νὰ τα ξεκολλήσῃ. Ὁ δὲ Οὐρλιγκερλῆς, καταθυμωμένος διότι δὲν ἤμποροῦσε νὰ πάρῃ τὸ μαχαίρι του, κολλημένον εἰς ὕψος πεντήκοντα ποδῶν ἀπὸ τοῦ ἐδάφους, ἠπείλησε διὰ τοῦ γρόνθου τὸ ἀναίσθητον τέρας καὶ ἀνέκραξε:

— Ἀχ, Σφίγγα κλέφτρα!

Δὲν ἦτο ἀπορίας ἄξιον, ὅτι εἰς τὴν

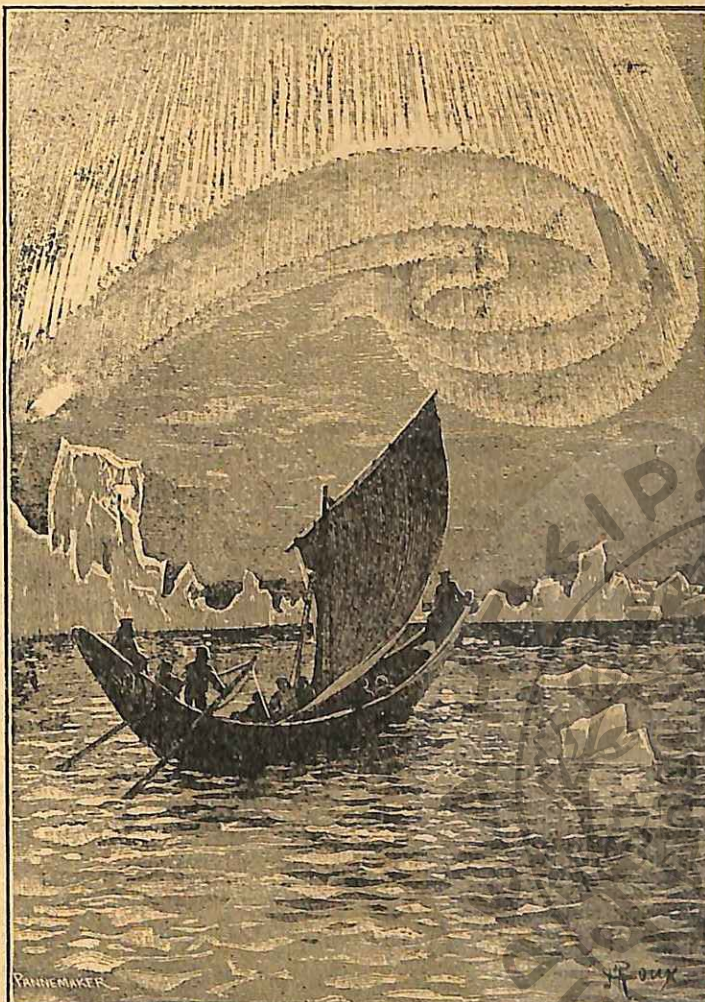
θέσιν ἐκείνην δὲν εὗρομεν ἄλλα ἀντικείμενα, εἰμὴ μόνον τὰ προερχόμενα ἐκ τοῦ Παράκητου καὶ ἐκ τῆς λέμβου τοῦ Ἀλβράνου. Κανὲν ἄλλο πλοῖον βεβαίως δὲν εἶχε προχωρήσῃ τόσο πολὺ διὰ τῆς ἀνταρктиκῆς θαλάσσης. Ὁ Χῆρνε καὶ οἱ συνένοχοί του κατὰ πρῶτον, ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ καὶ οἱ σύντροφοί του κατόπιν, ἤμεθα οἱ πρῶτοι οἱ ὁποῖοι ἐπατοῦμεν τὸν πόδα εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς πολιτικῆς ἡπείρου. Πλοῖον, τὸ ὁποῖον θὰ προσήγγιζε τὸν γιγαντιαῖον ἐκείνον μαγνήτην, θὰ κατεστρέφετο τελείως, καὶ ἡ γολέττα μας θὰ ἐλάβανε τὴν τύχην τῆς λέμβου τῆς, ἐκ τῆς ὁποίας δὲν ἔμενε τώρα εἰμὴ ἄμορφος σωρὸς συντριμμάτων.

Ἐν τούτοις ὁ Τζέμ. Βέστ παρετήρησεν, ὅτι δὲν ἦτο φρόνιμον νὰ παρατείνωμεν ἀκόμη τὴν διαμονὴν μας εἰς τὴν Γῆν τῆς Σφιγγός, — διότι τοιοῦτον ὄνομα ἐδώσαμεν εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς πολιτικῆς ἡπείρου. — Δὲν εἶχομεν πολὺν καιρὸν εἰς τὴν διάθεσιν μας, καὶ ὀλίγων ἡμερῶν καθυστέρησις θὰ μας ἠνάγκαζε νὰ διαχειμιάσωμεν πρὸ τοῦ παγοφράγματος.

Εἶχε δοθῇ λοιπὸν ἡ διαταγὴ νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν ἀκτὴν, ὅταν ἡ φωνὴ τοῦ μιγάδος ἀντήχησε καὶ πάλιν, καὶ αἱ τρεῖς αὐταὶ λέξεις, ἡ μᾶλλον αἱ τρεῖς αὐταὶ κραυγαὶ ἐξῆλθον ἐκ τοῦ στόματος τοῦ Δίρκ. Πέτερς:

— Ἐδῶ! . . . Ἐδῶ! . . . Ἐδῶ! . . .

Ἐτρέξαμεν καὶ διελθόντες τὴν καμπήν, τὴν ὁποίαν ἐσχημάτιζεν ὁ δεξιὸς ποῦς τοῦ τέρατος, εἶδομεν τὸν Δίρκ. Πέτερς γονυπετῇ, μὲ τὰς χεῖρας τεταμένας πρὸς ἓν πτώμα ἢ μᾶλλον σκελετόν, ἐνδεδυμένον διὰ δέρματος, τὸ ὁποῖον τὸ φύχος τῆς χώρας

« Συχνὰ ἐπεφαίνετο τὸ πολιτικὸν σέλας, τὸ θαυμάσιον τοῦτο μετέωρον. . . » (Σελ. 413, στήλ. γ')

ἐκείνης εἶχε διατηρήσει ἀνέπαρον. Ἡ κεφαλή του ἔκλινε πρὸς τὸ στήθος· μία λευκή γενειάς, μακρά, ἐφθανε μέχρι τῆς ὀσφύος του· καὶ οἱ ὄνυχες τῶν ποδῶν του, καθὼς καὶ τῶν χειρῶν, ἦσαν μακροὶ ὡς ὀνέου ἀρπακτικοῦ.

Πῶς τὸ πτώμα ἐκεῖνο εὐρίσκειτο κρεμασμένον, κολλημένον εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ βράχου, δύο ὀργυῖαις ὑψηλότερον τοῦ ἐδάφους;

Εἶδομεν τότε ἐν τυφλίῳ, ἀνηρημένον ἀπὸ τοῦ ὄμου του διὰ δερματίνου ἱμάντος, ὁ σωλὴν τοῦ ὁποῖου ἦτο συνεστραμμένος καὶ κατασφαιρωμένος σχεδὸν ἀπὸ τὴν σκωρίαν. Καὶ ἐξηγήσαμεν τὸ μυστήριον.

— Ὁ Πύμ! . . . ὁ καίμενος μου ὁ Πύμ! . . . ἐπανελάμβανεν ὁ Δίρκ Πέτερς διὰ φωνῆς σπαραξικαρδίου.

Κατόπιν ἐδοκίμασε νὰ σηκωθῇ, διὰ νὰ πλησιάσῃ καὶ ἀσπασθῇ τὸ λείψανον τοῦ προσφίλους τοῦ Πύμ. . .

Ἀλλὰ τὰ γόνατά του ἐκάμθησαν. . . εἰς λυγμὸς τοῦ ἐξέσχισε τὸν λαιμόν. . . εἰς σπασμὸς τοῦ διέρρηξε τὴν καρδίαν. . . καὶ ἀνετράπη. . . καὶ κατέπεσε νεκρὸς!

Οὕτω λοιπόν, ἀφότου ἐχωρίσθησαν, ἡ λέμβος εἶχε παρασύρῃ τὸν Ἀρθούρον Πύμ εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα τοῦ Ἀνταρκτικοῦ. . . Ὅπως καὶ ἡμεῖς, ἀφ' οὗ διηλθε τὸν νότιον πόλον, ἐνέπεσαν εἰς τὴν σφαῖραν τῆς μαγνητικῆς ἑλξέως τοῦ τέρατος. Καὶ ἐκεῖ, ἐνῶ ἡ λέμβος τοῦ ἀπῆρχετο, ἀκολουθοῦσα τὸ πρὸς βορρᾶν διευθυνόμενον ρεῦμα, ἐκεῖνος, καταληφθεὶς ὑπὸ τοῦ μαγνητικοῦ ρευστοῦ, πρὶν προφθάσῃ ν' ἀπαλλαγθῇ τοῦ ὀλεθρίου ὀπλοῦ, τὸ ὁποῖον ἔφερον ἀνηρημένον ἀπὸ τοῦ ὄμου, εἰλκύσθη ὁρμητικῶς καὶ ἐρρίφθη ἐπὶ τοῦ βράχου.

Καὶ ἤδη ὁ μιγάς, ὁ πιστὸς καὶ ἀφωσιωμένος σύντροφος, ἀναπαύεται εἰς τὴν Γῆν τῆς Σφιγγός, παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ Ἀρθούρου Γόρδωνος Πύμ, τοῦ ἥρωος, τοῦ ὁποῖου τὰς παραδόξους περιπετείας διηγῆται ὁ "Εγδαρ Πόε. ὁ μέγας Ἀμερικανὸς ποιητής, χωρὶς ποτε νὰ μάθῃ τὸ οἰκτρὸν καὶ ἀκόμη παραδοξότερον τέλος του!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣΤ'.

ΔΩΔΕΚΑ ΑΠΟ ΕΒΔΟΜΗΚΟΝΤΑ!

Τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἡμέραν, τὸ ἀπόγευμα, ὁ Παράκητος ἀπέπλεεν ἐκ τῆς Γῆς τῆς Σφιγγός. Εἰχαμεν νὰ διατρέξωμεν ἀκόμη τετρακόσια μίλλια περίπου μέχρι τοῦ νοτίου πολιτικοῦ κύλου. Ἀλλὰ φθάνοντες εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ, θὰ εἴχαμεν τὴν εὐτυχίαν νὰ συναντήσωμεν καμμίαν φαλαινοθηρίδα, παρατείνουσαν τὴν διαμονὴν τῆς μέχρι τῶν τελευταίων ἡμερῶν τῆς ἀλιευτικῆς περιόδου, ἢ κανὲν πλοῖον, ἐκ τῶν ταξεί-

δεύοντων χάριν ἐξερυνήσεων εἰς τὰς πολιτικὰς θαλάσσας;

Ἡ τελευταία αὕτη ὑπόθεσις καὶ ἐλπίς δὲν ἦτο ὅλως ἀδύνατος. Ὡς ἐνθυμῆσθε, ὅταν ἡ γολέττα μας εὐρίσκειτο ἀκόμη εἰς τὴν Φιλανδέην, ἐγίνετο λόγος περὶ τινος ἐξερυνήτικῆς ἀποστολῆς ὑπὸ τὸν Κάρολον Οὐίλκην, ὑποπλοίαρχον τοῦ Ἀμερικανικοῦ Ναυτικοῦ. Ὁ στόλος του, ἀποτελούμενος ἐκ τεσσάρων πλοίων, εἶχεν ἀναχωρήσῃ ἐκ τῆς Γῆς τοῦ Πυρὸς κατὰ Φεβρουάριον τοῦ 1839, μὲς ἀφθόνους προμνηθείας, διὰ μακρὸν ταξίδιον ἀπὸ τὰς νοτίαις πολιτικὰς θαλάσσας. Τὶ συνέβη ἔκτοτε τὸ ἡγνοοῦμεν. Ἀλλ' ἂν ὁ Οὐίλκης, ἀφ' οὗ ἐπλευσεν εἰς τὰ δυτικὰ μέρη, εἶχε σκιεθῇ νὰ προχωρήσῃ καὶ πρὸς τὰ ἀνατολικά, διὰ νὰ εὕρῃ διόδον, διόλου ἀπίκνον νὰ συνήντα τὸν Παράκητον καὶ νὰ κανὲν ἐκ τῶν πλοίων τοῦ ἐξερυνήτικοῦ τούτου στόλου.

Ὅπως δὲ ποτε, τὸ δυσκολώτερον ἦτο νὰ φθάσωμεν πρὸς τὸν πολιτικὸν χειμῶνα, νὰ ἐπωφεληθῶμεν τῆς ἀπαγοῦς ἐπὶ θαλάσσης, ἢ ὁποῖα θὰ ἐπήγγυτο μετ' ὀλίγον καὶ θὰ καθίστα ἀδύνατον τὸν πλοῦν.

Ὁ θάνατος τοῦ Δίρκ Πέτερς εἶχε καταβιάσῃ εἰς 12 τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐπιβατῶν τοῦ Παράκητου. Ἰδοὺ τί ἀπέμεινεν ἐκ τοῦ διπλοῦ πληρώματος τῶν δύο γολεττῶν, τῆς πρώτης ἀριθμοῦς τριάκοντα ὀκτὼ ἄνδρας, τῆς δὲ δευτέρας τριάκοντα δύο, — ἐν ὅλῳ ἐβδομήκοντα! Ἀλλ' ἄς μὴ λησμονήσωμεν ὅτι τὸ ταξίδιον τοῦ Ἀλβέρτου εἶχε γίνῃ ἐκ φιλανθρωπικοῦ καθήκοντος, καὶ ὅτι τέσσαρες ἐκ τῶν ναυαγῶν τῆς Ἰάνας ὤφειλον εἰς αὐτὸ τὴν σωτηρίαν των.

Καὶ τώρα ἄς σπεύσωμεν νὰ τελειώσωμεν. Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐκταθῶμεν πολὺ εἰς τὴν διήγησιν τοῦ ταξιδίου τῆς ἐπιστροφῆς, τὸ ὁποῖον ἡνόησεν ἡ εὐστάθεια τῶν ρευμάτων καὶ τῶν ἀνέμων. Ἀλλὰς τε, αἱ σημειώσεις, αἱ ὁποῖαι χρησιμεύουν πρὸς σύνθεσιν τῆς παρούσης διηγέσεως, οὔτε εἰς φιάλῃν ἐνεκλείσθησαν, ριφθεῖσαν εἰς τὴν θάλασσαν, οὔτε ἀνευρέθησαν κατὰ τύχην εἰς τὰς χώρας τοῦ ἀνταρκτικοῦ. Τὰς ἔφερα ἐγὼ ὁ ἴδιος, καὶ μολονότι τὸ τελευταῖον μέρος τοῦ ταξιδίου μας δὲν ἦτο ἀπῆλλαγμένον μεγάλων κόπων, δυσχερειῶν καὶ κινδύνων, — ἀνησυχίας προπάντων, — οὐχ' ἦττον ὅμως ὡς λύσιν ἔσχε τὴν σωτηρίαν μας.

Καὶ πρῶτον, ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὴν ἀναχώρησίν μας ἐκ τῆς Γῆς τῆς Σφιγγός, ὁ ἥλιος ἔδυσεν ἐπιτέλους ὀπισθεν τοῦ δυτικοῦ ὀρίζοντος, καὶ δὲν ἐμελλε νὰ φανθῇ κατ' ὅλον τὸν χειμῶνα. Ἐν τῇ μέσῳ λοιπὸν τοῦ ἡμικύκλιου τῆς πολιτικῆς νυκτὸς ὁ Παρά-

κητος ἐξηκολούθησε τὸν μονότονον αὐτοῦ πλοῦν. Εἶνε ἀληθές· ὅτι συχνὰ ἐπεφάνετο τὸ πολικὸν σέλας, — τὸ θαυμάσιον τοῦτο μετέωρον, τὸ ὁποῖον ὁ Κούκ καὶ ὁ Φόρστερ παρετήρησαν κατὰ πρώτην φορὰν τῇ 1773. Ὅποιαν μεγαλοπρέπειαν καὶ λαμπρότητα ἐνέχει τὸ φωτεινὸν ἐκεῖνο τόξον, μὲ τὰς ἀκτῖνας του τὰς ἰδιοτρόπους, ἀλλοῦ μεγάλας καὶ ἀλλοῦ μικράς, μὲ τὴν θαυμασίαν λάμψιν τῶν πυρίνων του πέπλων, ἢ ὁποῖα ἐντείνεται καὶ αἶφνης πάλιν ἐλαττοῦται, μὲ τὴν ἀπειρον ποικιλίαν τῶν χρωμάτων, τὰ ὁποῖα παρουσιάζουν πτυχοῦμενοι καὶ συστρεφόμενοι οἱ κροσσοί του, οἱ ποικιλοτρόπως χρωματισμένοι ἀπὸ τοῦ ἀνοικτοῦ ἐρυθροῦ μέχρι τοῦ σμαραγδῶδους πρασίνου!

Ναί! ἀλλὰ ποῦ ὁ ἥλιος, ποῦ ὁ ἀπαράμιλλος καὶ ἀναπλήρωτος οὗτος ἀστὴρ, ὁ ὁποῖος καθ' ὅλους τοὺς μῆνας τοῦ ἀνταρκτικοῦ θέρους, εἶχε φωτίσῃ ἀδιάκοπως τοὺς ὀρίζοντάς μας! Καὶ ἡ μακρὰ αὕτη νύξ τῶν πόλων ἐξασκή ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου μίαν ἡθικὴν καὶ φυσικὴν ἐπίδρασιν, τὴν ὁποῖαν κανεὶς δὲν εἰμφορεῖ νὰ ποφύγῃ, προξενεῖ μίαν ἐντύπωσιν ἀπερίγραπτον, ἐν αἴσθημ' τρόμου, ἀποθαρρύνσεως, μελαγχολίας.

Ἐκ τῶν ἐπιβατῶν τοῦ Παράκητου, μόνον ὁ ναύκληρος καὶ ὁ Ἑνδικόττος εἶχον διατηρήσει ἀναλλοίωτον τὴν εὐθυμίαν των, μὴ ἐπηρεασθῆναι ποσῶς ἀπὸ τὰς στενοχωρίας καὶ τοὺς κινδύνους τοῦ ταξιδίου. Δύναμαι νὰ ἐξαιρέσω ἐπίσης καὶ τὸν ἀπαθὴ Τζέμ Βέστ, ἑτοιμον νὰ ντιμετωπίσῃ οἰανδήποτε δυσχέρειαν, ὡς ἄνθρωπος εὐρισκόμενος διαρκῶς ἐν ἀμύνῃ. Ὡς πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς Γκὺ, ἡ εὐτυχία τῆς συναντήσεως των ἦτο τόσον μεγάλη, ὥστε τὸς ἔκαμνε συχνὰ νὰ λησμονοῦν τοὺς κινδύνους τοῦ μέλλοντος.

Τῇ ἀληθείᾳ δὲν ἔχω λόγους νὰ ἐγκωμιάσω τὸν καλὸν καὶ ἄξιον αὐτὸν Οὐρλιγκερλὴν! Ἐλάμβανε κανεὶς θάρρος μόνον πού τον ἤκουε ἐπαναλαμβάνοντα μετὰ τὸ ὕψος τοῦ ἐκεῖνο τὸ πληρὲς πεποιθήσεως:

«Θὰ φθάσωμεν μὲ τὸ καλὸ, φίλοι μου, θὰ φθάσωμεν καὶ θὰ σωθῶμεν, ἐννοία σας! . . . Ἄν ἐξετάσετε καλὰ, θὰ ἰδῆτε ὅτι εἰς ὅλον μας τὸ ταξίδι, ἡ καλοτυχίης ἦσαν πολὺ περισσότερες ἀπὸ τὰς κακοτυχίης. Ἀλήθεια, θὰ πῆτε τὸ ξέυρω. . . ἐχάσαμε τὴ γολέττα μας. . . Δυστυχισμένε Ἀλβέρτα, ποῦ ἐσηκώθης πρῶτα ἐστὶ μεσουράνια σὰν μπαλόνι, καὶ ὕστερα ἐκατρακύλισες ἐστὶ θάλασσα σὰν ὀγκόπαγος! . . . Ἀλλὰ μήπως ὁ ὀγκόπαγος δὲν μας ἐβγαλε σὲ στερεὰ; καὶ ὕστερα ἡ τσαλαλικὴ βάρκα δὲν μας ἔφερε τὸν πλοίαρχον Λάν Γκὺ καὶ τοὺς τρεῖς συντρόφους του; . . . Νὰ εἰσθε βέβαιον, πῶς αὐτὸ τὸ ρεῦμα

καὶ αὐτὸς ὁ ἄερας πού μας ἔφεραν ἔως ἐδῶ ὅς μας πάγουν καὶ πάρα πέρα! Μὲ τόσα αὐτοῦ δὲν χάνει κανεὶς τὸ παλινδιδί! Ἐνα πρᾶγμα μονάχα μὲ λυπεῖ, ποῦ θὰ γυρίσουμε ἐπὶ τὴν πατρίδα ἀπὸ τῆς Νέας Ζηλανδίας, καὶ δὲν θὰ γυροβολήσουμε ἐπὶ τὴν Κεργαιλάνη, ἐπὶ τὴν λιμένα τοῦ Κρίστμας-Ἀρβουρ, μπροστὰ ἐπὶ τὸν Ξενοδοχεῖο τοῦ φίλου μου Ἀτκινς!»

Μεγάλη ἀπογοήτευσις τῶντι διὰ τὸν φίλον τοῦ ἀγαθοῦ Ἀτκινς! ἀλλὰ κατὰ βάθος καὶ ποῖος δὲν τὴν συνεμερίζετο;

Ἐπὶ ὀκτὼ ἡμέρας διετηρήσαμεν τὴν διεύθυνσίν μας ἄνευ παρεκκλίσεως οὔτε πρὸς δυσμὰς οὔτε πρὸς ἀνατολὰς, καὶ μόνον τὴν 21 Μαρτίου, ὁ Παράκητος ἔχασεν ἀπὸ τ' ἀριστερᾶ τὴν θέαν τῆς Χώρας Ἀλδράνου.

Ἐξακολουθῶν δὲ διδοῦ τὸ ὄνομα τοῦτο εἰς τὴν χώραν, τῆς ὁποίας ἡ ἀκτὴ ἐξετείνετο συνεχῶς μέχρι τοῦ πλάτους, ὅπου εὐρισκόμεθα τώρα, καὶ συνεπῶς οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι ἀπέτελει μίαν τῶν μεγάλων ἡπείρων τοῦ Ἀνταρκτικοῦ. Ἐννοεῖται δὲ ὅτι ὁ Παράκητος ἔπαυσε νὰ τὴν παραπλέῃ, διότι τὸ ρεῦμα τὸν ὤθει πρὸς βορρᾶν, ἐνῶ ἡ ἀκτὴ τῆς Χώρας Ἀλδράνου ἐμακρύνετο, στρεφόμενη πρὸς τὰ βορειοανατολικά.

Τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς πολιτικῆς θαλάσσης ἦτο ἀκόμη ἀπαγές· οὐχ' ἦττον ὅμως τὰ ὕδατα τῆς παρῆσαν ὀλολήχρον στόλον πλωτῶν ὀγκοπάγων. Ἐκ τούτου ἡ δυσχέρεια καὶ ὁ διαρκὴς κίνδυνος τοῦ ταξιδίου μας ἐν τῇ ἡμίφωτι τῆς πολιτικῆς νυκτὸς, ὅταν ἔπρεπε νὰ ἐκτελῶμεν δυσκόλους χειρισμοὺς πρὸς εὐρεσίαν διόδου μεταξὺ τῶν πελωρίων πάγων, ἢ πρὸς ἀποφυγὴν συγκρούσεως καὶ ἐνσφηνώσεως ἥτις ἡδύνατο νὰ συντρέψῃ τὸ πλοιάριόν μας, ὅπως συντρίβεται κόκκος σίτου ἐν τῇ μέσῳ μυλοπετρῶν. . .

Καὶ μία ἄλλη δυσχέρεια. Δὲν ἡδυνάμεθα πλέον νὰ γνωρίζωμεν τὴν θέσιν μας οὔτε εἰς πλάτος οὔτε εἰς μήκος. Ἡ ἥλιος δὲν ὑπῆρχε πλέον· καὶ ἐπειδὴ ὁ ὑπολογισμὸς ἐκ τῆς θέσεως τῶν ἀστέρων εἶνε πολὺ πλοκος, ὁ πλοίαρχος Λάν Γκὺ δὲν ἡδύνατο πλέον νὰ κάμνῃ τὴν συνήθη καταμέτρησιν. Ἐνεκα τούτου ὁ Παράκητος ἠκολούθει τυφλῶς τὸ ρεῦμα, τὸ ὁποῖον μᾶς διήθυσεν ὅλον ἐπὶ πρὸς βορρᾶν, ὡς ἐμαρτύρει ἡ ναυτικὴ πυξίς.

Ὅπως δὲ ποτε, λαβόντες ὑπ' ὄψιν τὸν μέσον ὅρον τῆς ταχύτητός του, ἡδυνήθημεν νὰ ὑπολογίσωμεν, ὅτι τὴν 27 Μαρτίου ὁ Παράκητος εὐρίσκειτο μεταξὺ τοῦ ἐξηκοστοῦ ὀγδοῦ καὶ τοῦ ἐξηκοστοῦ ἐνάτου παραλλήλου, τουτέστι περὶ τὰ ἐβδομήκοντα μίλλια μακρὰν τοῦ πολιτικοῦ κύλου.

Ἦν κατὰ τὸ κινδυνώδες τοῦτο ταξίδιον οὐδὲν πρόσκομμα ἐπαρουσίαζετο,

ἂν ἦτο ἐξηραλισμένος ὁ πλοῦς διὰ τῆς ἐσωτερικῆς αὐτῆς πολιτικῆς θαλάσσης πρὸς τὸν Εἰρηνικὸν Ὠκεανόν, ὁ Παράκητος ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν ἡδύνατο νὰ φθάσῃ εἰς τὸ ἐσχάτον ἄκρον τῶν ἀνταρκτικῶν θαλάσσων. Ἀλλὰ μετὰ μίαν ἐκκοντάδα μίλλιον ἀκόμη, μᾶς ἐπερίμενε τὸ μέγα ἐκεῖνο παγόφραγμα, καὶ ἐὰν δὲν εὐρίσκαμεν καμμίαν διόδον ἀνοικτὴν, θὰ ἤμεθα ἡναγγκασμένοι νὰ το περιπλεύσωμεν, διὰ νὰ φθάσωμεν εἴτε εἰς τὸ ἀνατολικὸν εἴτε εἰς τὸ δυτικὸν αὐτοῦ ἄκρον. Εἶνε ἀληθές ὅτι ἂν ἀπαξ κατωρθώναμεν νὰ διέλθωμεν. . .

Ἐ, καὶ ἂν ἀπαξ κατωρθώναμεν νὰ διέλθωμεν; Ὡς εὐρισκόμεθα πάλιν ἐπὶ μικροῦ καὶ εὐθράστου πλοιαρίου ἐν τῇ μέσῳ τοῦ φοβεροῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ, κατὰ τὴν φοβερωτέραν ἐποχὴν τοῦ ἔτους, κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν δεινῶν τρικυμιῶν, εἰς τὰς ὁποίας οὔτε τὰ μεγάλα πλοῖα δὲν ἀντέχουν!

Ὅχι, δὲν ἠθέλαμεν καὶ νὰ το συλλογιώμεθα. . . Ὁ Θεὸς θὰ ἤρχετο πρὸς βοήθειάν μας. . . θὰ ἐσωζόμεθα. . . Ὡς καὶ περὶ ἐλάμβανε κανὲν πλοῖον καὶ θὰ μᾶς ἐσωζεν. . . Αὐτὸ ἐβεβαίωσεν ὁ ναύκληρος. . . καὶ δὲν ἦτο κακὸν νὰ κοῦσιν τὸν ναύκληρον! . . .

Ἐν τούτοις ἡ ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης ἤρχισε νὰ παγῶνῃ καὶ πολλάκις ἡναγκάσθημεν νὰ σπάσωμεν στρώματα πάγου διὰ νὰ νοήσωμεν διόδον. Μόλις τέσσαρας βαθμοὺς ἐσημείονε τώρα τὸ θερμομέτρον. (Κεῖς. 15° 56' ὑπὸ τὸ μηδέν.) Καὶ ὑπεφέραμεν πολὺ ἐκ τοῦ ψύχους καὶ ἐκ τοῦ ἀνέμου, ἐντὸς τοῦ σκάφους ἐκεῖνου τοῦ ἀστέγου, μολονότι ἡμεθα ἐφωδιασμένοι μὲ βαρέα σκεπάσματα. Ἐβύτηδες εἴχαμεν τρόφιμα διὰ μερικὰς ἐβδομάδας ἀκόμη, — παστὰ κρέατα, καὶ δύο βαρέλια ρακίης. Ὅσον ἀφορᾷ τὸ γλυκὺ ὕδωρ ἐπρομηθευόμεθα ὅσον ἠθέλαμεν τήκοντες πάγον.

Μετὰ ἑξ ἡμέρας, ἦτοι τὴν 2 Ἀπριλίου, ἐθεάθη τὸ παγόφραγμα, διαγραφόμενον μακρὰν, εἰς ὕψος ἐπτακοσίων μέτρων ὀκτακοσίων ποδῶν ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης. Τὰ ἄκρα του ὅμως δὲν ἐφαίνοντο οὔτε πρὸς δυσμὰς οὔτε πρὸς ἀνατολὰς· καὶ ἂν ἡ λέμβος μας δὲν ἦ θείεν εὐρὴ καμμίαν διόδον ἀνοικτὴν, θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ διαπεράσωμεν.

Κατ' εὐτυχίαν τοιαύτη διόδος εὐρέθη, καὶ τὴν ἠκολούθησαμεν ἐν μέσῳ ἀπειρῶν κινδύνων. Χάρης εἰς τὸν ζῆλον, τὸ θάρρος καὶ τὴν ἱκανότητα τῶν ἀνδρῶν μας καὶ τῶν ἀρχηγῶν των, ἡδυνήθημεν νὰ υπερκαμψώμεν ὅλας τὰς δυσχερείας, τὰς ὁποίας ἐπαρουσίασεν ὁ διὰ τοῦ ἀγῶμαλιν ἐκεῖνου πόρου πλοῦς, ἐν μέσῳ τῶν πάγων. Ναί, εἰς τοὺς δύο πλοίαρχους Λάν καὶ Οὐίλλιαμ Γκὺ, εἰς τὸν ὑποπλοίαρχον Τζέμ Βέστ καὶ εἰς

τὸν ναύκληρον, ὀφείλομεν αἰώνιαν εὐγνωμοσύνην!

Καὶ ἐπὶ τέλους εὐρέθημεν εἰς τὰ ὕδατα τοῦ νοτίου Εἰρηνικοῦ. Ἀλλὰ κατὰ τὸν μακρὸν καὶ ἐπίπονον διάπλουν, ἡ λέμβος μας ὑπέστη ἀρκετὰς ζημίας. Τὸ πᾶντωμα τῆς (καλαφάτισμα) εἶχεν ἀποτριβῇ, οἱ δεσμοὶ τῆς εἶχον χαλαρωθῇ, καὶ ἀπὸ πολλὰ μέρη διέρρεεν (ἐκ αμνε νερά), ὥστε διαρκῶς ἤμεθα ἡναγγκασμένοι νὰ τὴν ἀδειάζωμεν. Ἐν τούτοις ὁ ἀνεμὸς ἔννεεν ἤρεμος, ἡ θάλασσα ἦτο περισσώτερον γαληνιαία ἀφ' ὅσον ἡδυνάμεθα νὰ ἐλπίζωμεν, καὶ ὁ ἐκ τοῦ πλοῦ κίνδυνος δὲν ἦτο ὁ μεγαλύτερος ἐξ ὅσων μᾶς ἠπειλουν! . . .

Ὅχι! τὸ κακὸν ἦτο ὅτι κανὲν πλοῖον, καμμία φαλαινοθηρίς δὲν ἐφαίνετο εἰς τὸ πέλαγος ἐκεῖνο. Ἡδὲ ἀπὸ τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ Ἀπριλίου οἱ ἀλιεῖς εἶχον ἐπιστρέψῃ. . . Ἐφθάσαμεν ἀργά, πολὺ ἀργά. . . Καθὼς δ' ἐμάθομεν κατόπιν, ἔπρεπε νὰ εὐρεθῶμεν ἐκεῖ πρὸς δύο μηνῶν τοῦλάχιστον, διὰ νὰ συναντήσωμεν τὰ πλοῖα τῆς Ἀμερικανικῆς ἀποστολῆς. Τῶντι, τὴν 21 Φεβρουαρίου ὁ ὑποπλοίαρχος Οὐίλκης, ἐφ' ἐνὸς τῶν πλοίων του, ἐξήρευνά τὰς θαλάσσας ἐκεῖνας. Ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ χειμὼν ἐπλησίαζεν, ἀνέκρουσε πρὸς μνην καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὸ Χόβαρτ Τόουν τῆς Τασμανίας.

Τὸ αὐτὸ ἔτος, ἄλλη ἀποστολὴ ὑπὸ τὸν γάλλον πλοίαρχον Δυμὸν Δυρβίλ, ἀνεκάλυψε τὴν 21 Ἰανουαρίου τὴν Ἀδελίαν καὶ κατόπιν, τὴν 29 Ἰανουαρίου, τὴν Κλαρίαν. Καὶ μετὰ τὰς σπουδαίας ταύτας ἀνακαλύψεις, τὰ πλοῖα τῆς γαλλικῆς ἀποστολῆς ἀφῆκαν τὸν ἀνταρκτικὸν Ὠκεανὸν καὶ ἐπλευσαν ν' ἐκεῖνα πρὸς τὸ Χόβαρτ Τόουν.

Οὐδὲν λοιπὸν ἐκ τῶν πλοίων τούτων εὐρίσκειτο πλέον εἰς τὰς θαλάσσας ἐκεῖνας. Ὅθεν ὅταν ὁ Παράκητος ὁ μικρὸς ὡς φλοῖος καρού, εὐρέθη ἐν τῇ ἀπεράντῳ ἐρημίᾳ τοῦ Ὠκεανοῦ, πέραν τοῦ Παγοφράγματος, ἠρξίσταμεν νὰ πιστεύωμεν ὅτι ἡ σωτηρία μας ἦτο πλέον ἀδύνατος!

Χίλια πεντακόσια μίλλια μᾶς ἐχώριζον τότε ἀπὸ τὴν πλησιέστεραν γῆν, καὶ ὁ χειμὼν εἶχεν ἀρχίσῃ πρὸ ἐνὸς ἡδὲ μηνός! . . .

Καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ αἰσιόδοξος Οὐρλιγκερλὴς ἡναγκάσθη νὰ ὁμολογήσῃ, ὅτι ἡ τελευταία καλοτυχία, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐβασίζετο μὲ τόσῃν πεποίθησιν, ἦτο τοῦλάχιστον προβληματική. . . Ἀπελπίσθαι!

Τὴν 6 Ἀπριλίου εὐρέθημεν ὑπὸ τὰς δεινότερας συνθήκας. Τὰ τρόφιμα ἐξηπληθύνθησαν! ὁ ἀνεμὸς ἤρχισε νὰ δυναμύνῃ καὶ ἡ λέμβος μας, δεινῶς σαλευομένη, ἐκινδύνευε νὰ ναυραπή. . .

«Πλοῖον!»

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΩΡΑΙ ΧΕΙΜΩΝΟΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΑΓΡΕΙΑ, ἀληθινή μαγεία, ἡ τοῦ ἐν οὐρανίον τόξον, τὸ ὁποῖον ἐφάνη πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν. Δὲν εἶχε πιάσῃ ἀκόμη αὐτὸς ὁ χιονόκαιρος· ἐδασίλευεν

ὁ νότος ὁ ὑγρὸς· καὶ πρὸς τάνατολικά τοῦ ὀρίζοντος ἦσαν συσσωρευμένα ἀπειρα ὑετοφόρα νέφη, βρέχοντα ὅλον τὴν πεδιάδα καὶ τὰ βουνά. Ἀλλ' ἡ δύσις ἦτο σχετικῶς ἐλευθερά, καὶ τὴν ὥραν ἐκείνην ὁ ἥλιος ἔδωε μεγαλοπρεπέστατα, ἐν μέσῳ καταχρύσων νεφιδρίων — ἐν μέσῳ τῆς λαμπροτέρας ἀκολουθίας, ἡ ὁποία συνώδευσε ποτε βασιλέα ἀπερχόμενον. . . Καὶ ἀπέναντι ἐνεφανίσθη τότε ἡ Ἴρις. Αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου πίπτουσαι ἐπὶ τῶν ἀπείρων ψεκᾶδων τῆς βροχῆς, ἀπεσυνετίθεντο εἰς τὰ ἐπτά ἀρχικά χρώματα, ἐκ τῶν ὁποίων ἀποτελεῖται τὸ λευκόν· καὶ διὰ τοῦ γιγαντιαίου ἐκείνου πρίσματος τῆς ἀτμοσφαίρας ἐσχηματίζετο γιγαντιαῖον τὸ φάσμα, τὸ πολύχρωμον καὶ λαμπρὸν μετέωρον, τὸ μέγα οὐράνιον τόξον. Καὶ ἦτο ἐξαιρετικῶς μέγα καὶ ἐξαιρετικῶς ζωηρόν. Ἐξετείνετο ἀπὸ τοῦ Ὑμηττοῦ μέχρι τῆς Πάρνηθος, καὶ ὑψοῦτο σχεδὸν ἕως εἰς τὸ κατακόρυφον τοῦ οὐρανοῦ. Ὅλοι οἱ στρατοὶ τοῦ κοσμοῦ παρατεταγμένοι εἰς ἐν μέτωπον, θὰ ἠδύνατο νὰ διέλθουν κάτωθεν τῆς θριαμβευτῆς αὐτῆς ἀψίδος! Ἐπειτα διεκρίνοντο καθαρῶτα καὶ τὰ ἐπτά χρώματα τοῦ τόξου· καὶ πρὸς ἐπιμετρον τὸ τόξον ἦτο διπλοῦν, ἀπετελεῖτο δηλαδὴ ἀπὸ δύο τόξα παράλληλα, ἐπίσης πλήρη καὶ ἐπίσης ζωηρά. Καὶ δι' ὀλίγας στιγμὰς ἡ λευκὴ πόλις, ἡ μελιχρῶς φωτιζομένη ὑπὸ τῆς δύσεως, ἔλαμψεν ὡς θαυμασία εἰκὼν μέσα εἰς λαμπρὸν πλαίσιον, — πλαίσιον ἀχειροποίητον, οὐράνιον, μαγικόν, θριάμβου τόξον καὶ δόξης καὶ αἴγλης. . . Ἄ, σὰς βεβαίῳ ὅτι ποτὲ ἄλλοτε δὲν μου ἔτυχε νὰ ἴδω τόσον ὥραϊον οὐράνιον τόξον, καὶ πιστεύω ὅτι θὰ συμφωνήσουν μαζί μου ὅλοι ὅσοι ἔτυχον νὰ τὸ προσέξουν. Καὶ λέγω ἔ τ ο υ χ ε, διότι διήρκεσε τόσον ὀλίγον ἡ μαγεία! Δεπτὰ τῆς ὥρας μόνον· καὶ κατόπιν ἡ ἐνότῃς ἤρχισε νὰ καταστρέφεται, καὶ τὰ χρώματα νὰ ἐξασθενοῦν, νὰ σβύνωνται, καὶ τὸ τόξον νὰ κομματιάζεται. Ἐνὸς μὲν ὅτι ἡ οὐρανία πανήγυρις ἐτελείωσεν, καὶ ὅτι οἱ ἄγγελοι ἐγαλοῦσαν τὴν θριαμβευτικὴν ἀψίδα. . . Ἀλλ' ὅσον ὀλίγον καὶ ἂν

διήρκεσε τὸ φαινόμενον, ἐπρόφθασα νὰ ναπλάσω διὰ τῆς φαντασίας, ρεμβάζων ἐνώπιον αὐτοῦ, καὶ νὰ αἰσθανθῶ κ' ἐγὼ ὀλίγον τὴν εὐφροσύνην, τὴν ὁποίαν ἡσθάνθη ὁ Νῶε καὶ οἱ περὶ αὐτὸν, ὅταν μετὰ τὸν Κατακλυσμὸν ἐξῆλθον ἐκ τῆς κιβωτοῦ καὶ εἶδαν τὸ πρῶτον οὐράνιον τόξον. . .

Ἀλλας ἀπολαύσεις τοῦ ὀφθαλμοῦ ἐπίσης λαμπράς, μᾶς ἐπεφύλασσαν αἱ κατόπιν ἡμέραι. Ὁ καιρὸς μετεβλήθη ἀποτόμως καὶ ὁ βορρᾶς μᾶς ἔφερε τοὺς ἀραχνουφάντους ἐκείνους πέπλους του, διὰ τῶν ὁποίων κατεκάλυψε τὸν οὐρανόν. Καὶ ἤρχισε ὄχι πλέον βροχή, ἀλλὰ χιόνι, ἐν χιόνι πρῶτον διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ ἀρκετὰ ἐπίμονον, διότι ἐχινόιζεν ἀραιὰ μὲν ἀλλ' ἐπὶ δύο ἡμέρας καὶ ἐπὶ δύο νύκτας. Καὶ ἐνθυμοῦμαι τὴν 12 Δεκεμβρίου, μίαν ἡμέραν ἐντελῶς ἀσυνεθιστον διὰ τὰς Ἀθήνας μας, μὲ ἥλιον ὠχρόν, ἀφεγγῇ, ὑπὸ πέπλων ἀτμῶν — ὡς ἐκείνον τὸν ὁποῖον βλέπομεν κάποτε εἰς εἰκόνας τῶν πολιτικῶν χωρῶν, — μὲ ἀτμοσφαῖραν παγετώδη, μὲ τὰ κύκλω βουνὰ κατάλευκα ἀπὸ τὰς χιόνιας, μὲ οὐρανὸν ἀλλοῦ κυανοῦ καὶ ἀλλοῦ τεφρόχρου, καὶ μὲ τὸν αἰώνιον ἐκείνον χορὸν τῶν τρελῶν νιφάδων, πιπτουσῶν ὀλον ἐκ τῶν ὀψῆ καὶ ἀπὸ παρασυρομένων εἰς στρόβιλον ὑπὸ τοῦ ἀνέμου. . . Καὶ τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας εἶδα θέαμα ἔξοχον. Ἀπὸ ἐδῶ ὁ ἥλιος ἔδωε κατηγῆς, χωρὶς δύναμιν καὶ χωρὶς πλοῦτον χρωμάτων· ἐνόμιζες ὅτι ἐκρύονε καὶ αὐτὸς καὶ ὅτι ἔσπευδε νὰ χωθῇ εἰς τὸ κρεβάτι του ὅπως ὅπως ἀπὸ ἐκεῖ ἡ σελήνη, ὠχροτάτη καὶ παγωμένη, παρεφύλαττεν, ἐξερχομένη ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἀπὸ τὰ νέφη, πότε νὰ κρυφθῇ ὁ ἥλιος διὰ νὰ λάμψῃ αὐτὴ καὶ νὰρχίσῃ νὰ ἐκτοξεύῃ ἀργυρᾶς ἀκτῖνας ἐπὶ τῶν λευκῶν βουνῶν. Καὶ ἐν τῇ μέσῳ, ἀπὸ τοὺς τεφροὺς ὄγκους τῶν περιφερομένων νεφῶν, ἐξηκολούθουν νὰ πίπτουν αἱ νιφάδες τῆς χιόνος, φωτιζόμεναι τῶρα ἀπὸ τὰς τελευταίας ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου καὶ ἀπὸ τὰς πρώτας τῆς σελήνης. Πρέπει νὰ ὁμολογήσετε, ὅτι τὸ θέαμα δὲν ἐστὲρεῖτο παραδόξου τινὸς μεγαλοπρεπείας!

Τὰς ἰδίας ἡμέρας οἱ κατοικοῦντες παρὰ τὴν θάλασσαν ἐθαύμαζαν ἄλλο φαινόμενον. Ἐτυχὲς νὰ εὐρεθῶ κ' ἐγὼ εἰς τὸν Πειραιᾶ καὶ νὰ τὸ θαυμάσω. Τὸ πέλαγος, μακρὰν καὶ εἰς ἔκτασιν, ἀνέδιδεν ἀτμούς, ὡς ἐάν ἐδραζε τὸ θαλάσσιον ὕδωρ, καὶ ἐσχηματίζοντο νέφη κινούμενα ὀλίγον ὑψηλότερα τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης. . . Ὁ Ἰούλιος Βέρν, ὁ συγγραφεὺς τῶν παραδόξων ταξειδιῶν, δὲν θὰ παρέλιπε βέβαια νὰ σημειώσῃ τὸ φαινόμενον καὶ νὰ τὸ ἐξηγήσῃ. Καὶ θὰ σας ἔλεγε περίπου: Τὸ φαινόμενον τοῦ περιέργου αὐτοῦ βρασμοῦ ὀφείλεται εἰς τὴν ἀπό-

τομον ψύξιν τῆς ἀτμοσφαίρας, εἰς τὴν κατὰπτωσιν τῆς θερμοκρασίας τοῦ ἀέρος. Ἡ θάλασσα διαρκῶς ἐξατμίζεται· ἀλλ' ὅταν δὲν ὑπάρχῃ μεγάλη διαφορὰ μεταξὺ τῆς θερμοκρασίας τοῦ ὕδατος καὶ τοῦ ἀέρος, οἱ ἀτμοὶ δὲν εἶνε ὁρατοί. Ὅταν ὅμως ἡ ἀτμοσφαῖρα γίνῃ ἀποτόμως τόσον ψυχρά, οἱ ἀτμοὶ συμπυκνῶνται καὶ τότε διακρίνονται. Τοῦτο συνέβη καὶ αὐτὰς τὰς ἡμέρας εἰς τὴν θάλασσαν τοῦ Πειραιῶς.

Καὶ τώρα. . . ὅλα τὰ παράδοξα καὶ τὰ ἀσυνεθίστα διὰ τὸ κλίμα μας ἐτελείωσαν, — τουλάχιστον πρὸς τὸ παρὸν. Ὁ οὐρανὸς ἐκάθαρίσθη ἀπὸ κάθε σύννεφον καὶ ὁ θάλας τοῦ ἀπῆστραψε πάλιν ὀλογάλανος, ὡς ὄνειρον, καὶ ἀνέλαμψεν ὁ ἥλιος, καὶ ἐσκόρπισεν ἀκτῖνας πλήρεις θάλπους εὐχρέστου. Αἱ χιόνες ἀνελύθησαν εἰς ὀλην τὴν πεδιάδα, καὶ πρὸς ἀνάμνησιν τῆς παρελθούσης κακοκαιρίας, μόνον αἱ κορυφαὶ τῶν κύκλω βουνῶν ἀπέμειναν χιονοσκεπαστοί, λαμπρῶς λευκάζοντες ὑπὸ τὸν ἥλιον. Ἀλλ' ὡς ἤκουσα νὰ λέγῃ προχθὲς ἓνας μικρὸς εὐφυλόγος,

— Ἐ, δὲν πειράζει! εἶνε συνεθισμένα τὰ βουνὰ ἀπὸ χιόνια!

Καὶ μὲ τὴν χαράν, τὴν ὁποίαν σκορπίζει εἰς τὴν ψυχὴν μου ἡ χειμερινὰ τικὴ αὐτὴ λιανικὰ, μὲ τὴν εὐφροσύνην τὴν ὁποίαν μοῦ χαρίζει τὸ θαυμάσιον μεῖδιμα τοῦ χειμῶνος, σὰς ἀσπάζομαι ὅλους διὰ τελευταίαν φορὰν τὸ ἔτος τοῦτο, καὶ σὰς εὐχομαι πᾶσαν εὐτυχίαν καὶ πᾶσαν πρόδοον διὰ τὸ ἐρχόμενον.

Καλὴν ἐντάμωσιν.

ΦΑΙΔΩΝ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ
ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 412)

Ἀφ' οὗ ἐτελείωσεν ἡ θυελλώδης σκηνή, ὁ κ. Δούμανης, διὰ νάνακουφισθῇ ὀλίγον, ἤνοιξε τὸ παράθυρόν του καὶ ἐφώνησε:

— Ζοζό· στείλε μου ἐδῶ τὰ σκυλιά, τὰ παιδιὰ, καὶ τὸν κ. Γαζῆν!

— Ὡ, τί παιδρὰ γαυγίσματα ἀντήχησαν τότε εἰς τὴν αὐλήν!

Καὶ τὰ τρία σκυλιὰ ἐπήδησαν ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὸν Γιαννάκη, διὰ νὰ φθάσουν γρηγορώτερα εἰς τὴν θύραν καὶ νὰ εἰσελθουν μὲ ἀπερίγραπτα σκιρτήματα εἰς τὸ σπουδαστήριον τοῦ κυρίου των.

Ὅταν τὰ παιδιὰ ἐκάθησαν γύρω εἰς τὸ μεγάλο τραπέζι τοῦ ιδιουκτήτου τῆς Λάνδης, ὁ κ. Δούμανης ἐπῆρε τὸ περίφημον κουτί, τὸ ἄνοιξε καὶ ἀπλώσε τὸ περιεχόμενον ἐμπρός του.

Καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ κ. Γαζῆς δὲν ἠμπόρεσε νὰ κρατήσῃ μίαν κραυγὴν θαυμασμοῦ, ὅταν εἶδε τὰ πλούτη ἐκεῖ-

να, τὰ ὅποια δὲν ἐγνώριζε· ἐνῷ ὁ κ. Δούμανης ἔπερνε χούφτες τὰ πετράδια καὶ τὰ ἔχυνε πάλιν μέσα εἰς τὸ κουτί, διὰ νὰ τα βλέπῃ νὰ λάμπουν μὲ ὅλα τὰ χρώματα, σὰν οὐράνια τόξα.

— Ποτέ μου δὲν εἶδα τόσον εὐμορρα πετράδια, εἶπε. Καὶ τώρα ἀκούσατέ με ὅλοι. Δὲν πρέπει ἓνας τέτοιος θησαυρὸς νὰ μείνῃ ἄγονος. Ἐν πρώτοις πῶς θὰ τὸν φυλάξωμεν; Δὲν ὑπάρχει κίνδυνος νὰ μας τὸν κλέψουν; Ἐπειτα τὰ πετράδια αὐτὰ ἀξίζουν περισσότερον ἀπὸ δύο ἑκατομύρια. . .

— Δύο ἑκατομύρια! ἂ, τότε τὰ παιδιὰ ἔγιναν πλούσια. . . καὶ μὰ τὴν ἀλήθειαν τοὺς ἀξίζει! ἀνέκραξεν ὁ κ. Γαζῆς.

— Κύριε, σεῖς ποῦ εἰσθε τόσον δίκαιος ἄνθρωπος, ἐξηγήσατε εἰς τὸν κ. Γαζῆν ὅτι εἴμεθα τίμιοι καὶ ὅτι δὲν θὰ πάρωμεν ποτέ τὴν ξένην αὐτὴν περιουσίαν! ἔειπεν ἡ Μηλιά, σείουσα τὴν χεῖρα τοῦ κ. Δούμανη, διὰ νὰ κινήσῃ τὴν προσοχὴν του.

Ἡ Μηλιά ἔχει δίκην, Ἀνδρέα. Ὁ θησαυρὸς αὐτὸς δὲν ἀνήκει ὀλόκληρος εἰς τὰ παιδιὰ. Πρέπει νὰ τον μοιρασθοῦν μαζί σου, ἄφ' οὗ θὰ τον ἐκληρονομούσες.

— Ἐπειτα, οὔτε τὸν θέλω! εἶπεν ἡ Μηλιά. Πτωχοὶ ἄνθρωποι σὰν κ' ἐμᾶς, τί τὰ θέλουν αὐτὰ τὰ πράγματα;

— Ἄ, Μηλιά, τώρα ἔπεσε ἔξω! εἶπεν ὁ κ. Δούμανης. Καὶ ἀπὸ πότε ἔπαυσε νὰ με ἀκούς; . . . Λοιπὸν σοῦ λέγω, ὅτι ὁ κ. Γαζῆς εἶνε δίκαιον νὰ σας ἀνταμείψῃ διὰ τὴν ἐκδόλυσιν, πού του ἐκάματε.

— Ποῖαν ἐκδόλυσιν ἐννοεῖτε; ἠρώτησεν ἡ Μηλιά. Μήπως ἐκείνην πού του ἔκαμε μίαν φορὰν ὁ πατέρας μου;

— Ὁ πατέρας σου; Καὶ πότε ὁ πατέρας σου ἐγνώρισε τὸν κ. Γαζῆν; ἠρώτησεν ἐκπληκτὸς ὁ κ. Δούμανης.

— Δὲν ὀνομάζεσθε Κεδράκης, καθὼς σὰς εἶπεν ὁ κύριος Δήμαρχος εἰς τὸ χωριό; ἠρώτησεν ἡ Μηλιά τὸν σινοδιδάσκαλον.

— Ναί! ὀλόκληρον τὸνομά μου εἶνε Ἀνδρέας Γαζῆς Κεδράκης. Ἀλλὰ ὅταν ἔχασα τὰ καλά μου καὶ ἀναγκάσθηκα νὰ γίνω διδάσκαλος, ἐνόμισα ὅτι μοῦ ἦτο ἀρκετὸν τὸ ὄνομα Γαζῆς.

— Ὁ πατέρας σας δὲν ἦτο ἀξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ;

— Ναί.

— Λοιπὸν, μάθετε ὅτι ἂν δὲν ἦτο ὁ πατέρας μου, σεῖς δὲν θὰ ὑπῆρχατε σήμερα εἰς τὸν κόσμον.

Καὶ ἡ Μηλιά διηγῆθη πῶς ὁ πατέρας τῆς, ὅταν ὑπηρετοῦσε εἰς τὸν ναυτικόν, ἔσωσε τὴν ζωὴν τοῦ σημαφόρου Κεδράκη, μὲ κίνδυνον τῆς ἰδίας του ζωῆς. Καὶ ἄλλος λοιπὸν δεσμὸς εὐγνωμοσύνης συνέδεε τὸν κ. Γαζῆν

πρὸς τὰ παιδιὰ. Τὰ δάκρυα ἔρρεον ἀπὸ τὰ μάτια του. . . Ὅλοι ἦσαν συγκινημένοι.

— Μηλιά, ὅταν κ' ἐγὼ θὰ γίνω ναυτικός, θὰ σώσω ὅλους τοὺς ἀξιωματικούς ποῦ θὰ πέφτουν ἐστὶ θάλασσα! γιὰ τὸ θὰ μάθω καλὸ κολύμβι!

Καὶ λέγων ταῦτα ὁ Γιαννάκης εἶχε τόσον θριαμβευτικὸν ὕψος, ποῦ ἐνόμιζες ὅτι πρὸ ὀλίγου ἔσωσε ὀλόκληρον πλῆρωμα.

— Λοιπὸν; ἔλεγεν ἡ Μηλιά.

— Λοιπὸν; ἐπανελάμβανεν ὁ κ. Γαζῆς.

— Δὲν ἀκούω πειὰ τίποτε! φθάνει! εἶπεν ὁ κ. Δούμανης· θάνακωρῶσω ἀμέσως διὰ τὸ Παρίσι, ὅπου αὐτὴν τὴν στιγμὴν εὐρίσκεται ἓνας περίφημος ἀδαμαντοπώλης, ὁ ὁποῖος προμηθεύει ὅλας τὰς Εὐρωπαϊκὰς αὐλὰς. Τὸν γνωρίζω· εἶνε τίμιος ἄνθρωπος· καὶ ἄφ' οὗ μοῦ ἀγοράσῃ εἰς καλὴν τιμὴν τὸν θησαυρὸν αὐτὸν, θὰ πάρω τὰ χρήματα καὶ θὰ τὰ καταθέσω εἰς τὴν τράπεζαν ἐντόκως καὶ ἐπ' ὀνοματί σας. Τότε θὰ εἰσθε πλούσιοι καὶ ἐλεύθεροι νὰ μὲ ἀφήσετε, ἂν δὲν σας ἀρέσῃ ἡ συντροφία ἐνὸς γέρω-παράξενου σὰν ἐμέ!

— Μᾶς διώχνετε λοιπὸν, εἶπεν ὁ Γιαννάκης κάτωχρος, τώρα ποῦ δὲν εἴμεθα πλέον πτωχοί;

— Ὅχι βέβαια! εἰμπορεῖτε νὰ μείνετε ἐδῶ ὅσον θέλετε. Θὰ λυπηθῶ πολὺ νὰ μὴ σας βλέπω πειὰ. . . Ἀλλὰ σένα, φίλτατε Γαζῆ, θὰ σε χάσω βέβαια, τώρα ποῦ δὲν ἔχεις πλέον ἀνάγκην νὰ παραδίδῃς μαθήματα. . . Τί κρίμα! εἶχε συνεθίσῃ νὰ σ' ἀγαπῶ σὰν παιδί μου! . . .

Ὁ κ. Γαζῆς ἔμεινεν ὀλίγας στιγμὰς σιωπηλὸς· κατόπιν ἔειπε καὶ τὰ δύο χέρια πρὸς τὸν κ. Δούμανη.

— Τότε λοιπὸν κρατήστε με εἰς τὴν Λάνδην! εἶπε· καὶ ποῦ ἄλλου θὰ εἶμαι εὐτυχέστερος παρὰ πλησίον σας; . . . Ἐπειτα ἀγαπῶ τοὺς μαθητὰς μου· θέλω νὰ κάμω τὸν Εὐτόχιον ἀξιωματικὸν τοῦ πυροβολικοῦ, τὸν Γιαννάκη ἀξιωματικὸν τοῦ ναυτικοῦ, καὶ τὴν Μηλιὰν ζωγράφον διακεκριμένην. . .

— Ὡ, τί εὐτυχῆς ποῦ εἶμαι, παιδιὰ μου! ἀνέκραξε ὁ κ. Δούμανης. Καὶ διὰ νὰ σας ἀνταμείψω διὰ τὸ καλὸν πού μου κάμνετε, θὰ σας δώσω μίαν καλὴν εἰδήσιν.

— Τί τρέχει; ἠρώτησαν καὶ οἱ τρεῖς.

— Ἡ νύμφη μου φεύγει.

— Ὡ, τί χαρά! ἀνέκραξεν ὁ Γιαννάκης χοροπηδῶν.

— Γιαννάκη! τί εἶνε αὐτὰ; δὲν ἐντρέπεσαι; εἶπεν ἡ Μηλιά· ἀλλὰ τὸ μεῖδιμα τὸ ὁποῖον ἐφάνη εἰς ὅλων τὰ χεῖλη, ἐμαρτύρει ὅτι ὁ μικρὸς εἶχε διερμηνεύσῃ τὴν εὐχαρίστησιν ὅλων. . .

Ἡ Μηλιά ἔγινε πάλιν ἀναγνώστρια τοῦ κυρίου τῆς. Εὐθὺς ἀφ' οὗ ἀνεχώρησεν ἡ κυρία Ἀμαλία Δούμανη, τὴν ἄλλην ἡμέραν, ἡ Μηλιά ἔλαβε θέσιν καὶ εἰς τὸ τραπέζι. Ἀπεφάσισαν νὰ πάρουν καὶ τὸν Γιαννάκη· ἀλλὰ δὲν ἐφέρετο καθὼς πρέπει· ἤθελε νὰ ὁμιλῇ αἰωνίως πρὸς τὸν Ζοζὸν καὶ πρὸς τὴν Λουλοῦ.

— Τί ὥραϊον φαγητὸν αὐτό, Ζοζό, τοῦ ἔλεγε. Θὰ φᾶς ὕστερα καὶ σὺ ἐστὴν κουζίνα.

Ἡ Μηλιά τότε τὸν ἐκύτταζε μὲ τρόπον ἐπιπληκτικόν.

— Τί ἔκαμα; ἔλεγεν ὁ μικρὸς. Τί με κυττάζεις ἔτσι; Ὁ Ζοζὸς ἔκαμε τόσα γιὰ μένα ὅταν ἦλθα ἐδῶ. Ὁ Ζοζὸς εἶνε φίλος μου!

Καὶ ἐν ᾧ ὁ Γιαννάκης ὁμιλοῦσε, ὁ Ζοζὸς ἔστρεψε τὰ νῶτα διὰ νὰ σκουπίσῃ τὰ μάτια του, δακρυσμένα ἀπὸ τὴν συγκίνησιν. . . Ἡ Μηλιά ἦτο πολὺ στενοχωρημένη δι' αὐτό. Ἐτελείωσεν! ὁ ἀδελφὸς τῆς δὲν θὰ ἐσυνεθίζε ποτέ νὰ φέρεται ὡς μικρὸς κύριος, σὰν τὸν Εὐτόχιον. Εἶχε ὅμως αἰσθήματα, τὰ ὅποια κανεὶς ἀπὸ τοὺς μικροὺς κυρίους δὲν εἶχε. . .

Ὁ ἀνεψιὸς τοῦ κ. Δούμανη ἐλυπήθη διὰ τὴν ἀναχώρησιν τῆς μητρός του· ὅπως δὲ ποτε ὅμως ἐπαρηγορήθη ἀρκετὰ γρήγορα. Τὴν ἡμέραν ποῦ ἀνεχώρησεν ἡ κυρία Δούμανη, χωρὶς νάποχαιρετίσῃ κανένα, παρήγγειλεν εἰς τὸν υἱὸν τῆς νὰ μὴν πλησίον τοῦ θεοῦ του, διὰ νὰ μὴ ἀφήσῃ νὰ τοῦ πάρουν τὴν θέσιν του οἱ μικροὶ κακοῦργοι, τοὺς ὁποίους ἔτρεφεν εἰς τὴν Λάνδην. Ἀλλ' ἀφότου δὲν εἶχε πλέον τὴν μητέρα του διὰ νὰ τὸν ἐμποδίξῃ, ὁ Εὐτόχιος ἐπλησίαζε περισσότερο τὴν Μηλιὰν, καὶ μάλιστα ἤρχισε νὰ του φαίνεται πολὺ χαριτωμένη.

Μετὰ μίαν ἐβδομάδα ὁ κ. Δούμανης ἐκάλεσε τὸν κ. Γαζῆν εἰς τὸ γραφεῖόν του καὶ τῷ ἀνήγγειλεν ὅτι τὴν ἄλλην ἡμέραν θὰ ἔφρευε διὰ τὸ Παρίσι.

— Ἐγραψα εἰς τὸν ἀδαμαντοπώλην πού σὰς εἶπα, καὶ μὲ περιμένει. Σὲ ὀλίγας ἡμέρας θὰ τελειώσῃ ἡ ὑπόθεσις καὶ θὰ ἐπιστρέψω ἐδῶ ἀμέσως.

— Δὲν ἤθελα ὅμως νὰ ἐνοχληθῇτε τόσο. . .

— Ὅχι δά· πηγαίνω εἰς τὸ Παρίσι καὶ γιὰ δικές μου δουλειάς. Ἀλλὰ μὴν εἰπῇτε εἰς κανένα τίποτε. Θὰ ἦτο ἐπικίνδυνον νὰ ἡξεύρουν ὅτι θὰ ἔχω μαζί μου τέτοιον θησαυρόν. . . Ἀλλως τε θὰ πάρω τὸν Ζοζὸν καὶ τὸν Πέτρον. Αὐτοὶ θὰ με φυλάξουν καλά.

Ὁ κύριος Δούμανης ἀνεχώρησε. Πόσον συμπαθητικὰ ἦσαν τὰ βλέμματα, τὰ ὅποια τὸν ἠκολούθησαν ἕως τὴν καμπὴν τοῦ δειροφύτου δρόμου! Ἡ Μηλιά ἐκινῶσε τὸ μανδύλι τῆς· ὁ Γιαννάκης ἐπετοῦσε τὸ καπέλο του

ψηλά, ἐν ᾧ ὁ κ. Γαζής καὶ ὁ Εὐτύχιος ἐ-
χαίρετοῦσαν μακρόθεν ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον
ὅλοι ἠγάπων. . . Ἐπέρασαν οὕτω ἡμέ-
ραι, χωρὶς νὰ λάβουν κανέν γραμμα,
καμμίαν εἰδήσιν. Ἐπιτέλους ἐφθασεν ἐν
τηλεγράφῳ, τὸ ὁποῖον ἀπηυθύνετο
πρὸς τὸν κ. Γαζήν καὶ ἔλεγε τὰ ἑξῆς :

« Εὐχόμεαι αὐρίον. Ἐπέτυχ α.

ΔΟΥΜΑΝΗΣ »

Ἀπὸ τὸ πρῶν, ἡ Κατερίνα ἡ μαγεύ-
ρισα ἠτοίμαζε τὸ γεῦμα μὲ τὰ φαγητὰ
τὰ ὁποῖα ἀγαποῦσεν ἰδιαιτέρως ὁ κύριος
της. Ἡ κυρία Πολυξένη ἐσιγύριζε τὸ
δωμάτιόν του, διὰ νὰ τὰ εὕρῃ
ὅλα ἐν τάξει. . . Ἐπιτέλους
ἠκούσθη κρότος ἀμάξης.

— Ὁ κύριος ! ὁ κύριος ! ἀν-
τήχησεν εἰς ὅλον τὸ σπίτι. ἀπ' ἄ-
κρου εἰς ἄκρον. Καὶ ὅλοι ἔτρεξαν
εἰς τὴν ἐξώθυραν, διὰ νὰ ὑποδε-
χθῶν τὸν κύριόν των. Ὁ κ. Γα-
ζής ἀνοίγει ὁ ἴδιος τὴν θυρίδα
τῆς ἀμάξης καὶ ὁ κ. Δούμανης
τὸν ἐναγκαλίζεται καθὼς καὶ τὸν
Εὐτύχιον. Προσέρχονται κατόπιν
ἡ Μηλιά καὶ ὁ Γιαννάκης καὶ τοῦ
φιλοῦν τὸ χέρι.

— Ἐλα μαζί μου, φίλτατε
Ἀνδρέα, εἶπεν ὁ κ. Δούμανης καὶ
ἐπῆρε τὸν νεαρόν του φίλον εἰς τὸ
γραφεῖον του. Τὰ ἐπώλησα δύο
ἐκατομμύρια τριακόσιες χιλιάδες
φράγκα. Τὰ χρήματα κατετέθη-
σαν εἰς τὴν Τράπεζαν. Θὰ ἔχῃς
εἰσόδημα τριακονταεσσάρων χι-
λιάδων φράγκων τὸ χρόνο. Εἶσαι
εὐχαριστημένος ; . . . Σοῦ ἔφερα
καὶ τὸ κουτί αὐτό· θὰ τὸ χαρίσῃς
ἐστὶν γυναικῶ σου, ὅταν θὰ νυμ-
φευθῇς.

— Καὶ τὰ παιδιά ; ἠρώτησε
ζωηρῶς ὁ κ. Γαζής.

— Τὰ παιδιά ἔχουν ἄλλα τό-
σα ἡσύχασι. Τώρα εἶνε πλούσια,
καὶ φοβεῖμαι μήπως θελήσουν νὰ κατο-
κήσουν εἰς τὴν πατρίδα των. . . Κατ' ὁ-
ρωσα νὰ ἀνακαλύψω καὶ τὴν θεῖαν των.
Εἶνε ὑπανδρευμένη μ' ἓναν ἀρτοποιόν
εἰς τὴν Χάβρην, καὶ ἔχει τέσσαρα παι-
διά. Ἴσως ἡ Μηλιά καὶ ὁ Γιαννάκης
θὰ προτιμήσουν νὰ ζήσουν πλησίον της.
Ἐρώτησέ τους, σὲ παρακαλῶ. Ἐγὼ
μεγάλῃν ἀνησυχίαν.

— Θὰ τὰ ἐρωτήσω καὶ θὰ σας φέρω
τὴν ἀπάντησίν των. Ἀλλὰ νομίζω ὅτι
τὴν ἡξεύρω ἀπὸ τώρα.

Εἰς τὸ δάσος, πλησίον τῆς λίμνης,
εἰς τὴν ἀγαπημένην θέσιν τοῦ κ. Δού-
μανη, ὠδήγησεν ὁ κ. Γαζής τὰ παιδιά,
διὰ νὰ τοὺς ὁμιλήσῃ.

— Ἀκουσε Μηλιά ! ἀκουσε Γιαν-
νάκη. Τώρα εἶσθε καὶ οἱ δύο πλούσιοι
καὶ ἀνεξάρητοι, ὅπως κ' ἐγώ. Ὁ

εὐεργέτης σας οἰκονόμησε τὴν ὑπόθεσιν
σας εἰς τὴν ἐντέλειαν. Εἰμπορεῖτε νὰ
ὑπάγετε ὅπου θέλετε. Τώρα δὲν ἔχε-
τε πλέον ἀνάγκην κανενός.

— Μήπως σὰς παρήγγειλαν νὰ μᾶς
εἰπῇτε ὅτι μας διώχνουν ; ἠρώτησαν τὰ
παιδιά ἀνήσυχτα.

— Ἀπεναντίας, ὁ κ. Δούμανης φοβεῖ-
ται μήπως θελήσετε νὰ ὑπάγετε νὰ
ζήσετε μὲ τοὺς συγγενεῖς σας εἰς τὴν
Χάβρην

— Ἀ, ὥστε βρῆκε τὴν θεῖαν μας ;

— Ναί· εἶνε ὑπανδρευμένη.

— Καὶ ζῇ καλά ;

— Ναί· τουλάχιστον ὁ ἄνδρας της

α' Εγὼ ὅμως θὰ εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς νὰ σε κόμω ἀνεψιάν. »

εἶνε ὀρεκτὰ εὐπορος, ἐργάζεται καλά.

— Καὶ ἄφ' οὗ τώρα εἴμεθα πλούσιοι
καθὼς λέγει ὁ κύριος, εἰμποροῦμεν νὰ
δώσουμε καὶ χρήματα.

— Μηλιά, δὲν τῆς δίδουμε τὸ Βρά-
χο μας ;

— Πολὺ γεναιόδωρος εἶσαι, Γιαννάκη !
εἶπεν ἡ Μηλιά. Πρῶτον ὁ Βράχος δὲν
εἶνε δικός μας· ἔπειτα δὲν θὰ εἰμπο-
ροῦσε ἡ θεῖα νὰ ἐμβῇ μέσα.

— Ἀλήθεια λές· τότε ἄς της χα-
ρίσουμε τὸ σπίτι μας.

— Ὅχι, ὄχι· θὰ τὸ κρατήσω· εἰς
τὸ σπίτι αὐτὸ ἀπέθανεν ἡ μητέρα μας·
τὸ σπίτι αὐτὸ μᾶς εἶδεν εὐτυχεῖς καὶ
δυστυχεῖς· ἡ θεῖα μας θὰ εὐχαρι-
στηθῇ περὶ πολὺ, ἂν τῆς χαρίσωμεν
ὀλίγα χρήματα, διὰ νὰ ζήσῃ μὲ αὐτὰ
ὅπου θέλῃ.

— Καὶ ἂν θελήσῃ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ
Πλωμανάκι, δὲν θὰ ὑπάγετε καὶ σεις ;

— Ὡστε λοιπὸν δὲν μας θέλουν
πλέον εἰς τὴν Λάνδην ; διατὶ μᾶς
κάμνετε τέτοιες ἐρωτήσεις ;

— Ἀπεναντίας, σὰς εἶπα, ὁ κ.
Δούμανης φοβεῖται μήπως τὸν ἀφήσετε
καὶ μ' ἔστειλε νὰ σὰς ἐρωτήσω ἐκ μέ-
ρους του. Λοιπὸν θὰ μέινετε μαζί του ;

— Ὅλη μου τὴ ζωὴ ! ἀνέκραξεν ἡ
Μηλιά.

— Κ' ἐγὼ τὸ ἴδιο ! ἀνέκραξεν ὁ
Γιαννάκης. Θὰ ἐθύμωνα πολὺ, ἂν ἤθε-
λες, Μηλιά, νὰ φύγουμε ἀπ' ἐδῶ.

— Δόστέ μου τὰ χέρια σας, παιδιά
μου, καὶ ἄς πᾶμε τώρα νὰ καθη-
συχάσωμεν τὸν εὐεργέτην σας.

Ὅταν εἰσῆλθον καὶ οἱ τρεῖς εἰς
τὸ γραφεῖον τοῦ κ. Δούμανη, ὁ κ.
Γαζής ἔρριψε τὸν Γιαννάκην καὶ
τὴν Μηλιάν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ
γηραιοῦ των φίλου καὶ τῷ εἶπε :

— Φιληστέ τα, κύριε Δούμανη·
εἶνε τὰ παιδιά σας, σὰς ἀγαποῦν
σὺν πατέρα !

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ἐπέρασαν πέντε χρόνια.

Ὁ κ. Δούμανης κρατεῖ εἰς τὸν
βραχίονα μίαν ὡραίαν νεάνίδα καὶ
τὴν ὀδηγεῖ εἰς τὸ δάσος, πλησίον
τῆς λίμνης.

— Κάθησε ἐδῶ, κόρη μου. Τὶ
εὐμορφὴ ποῦ ἔγινες. Δέν το εἶχα
παρατηρήσῃ ἕως τώρα. . . δὲν
εἶχα προσέξῃ μάλιστα ὅτι ἐμε-
γάλυνες· σὲ εἶχα πάντα διὰ μι-
κρήν, διὰ τὴν Μηλιάν ποῦ ἡξευ-
ρα. Ἀλλὰ ὁ Εὐτύχιος, ποῦ εἶνε
τώρα ἀξιωματικός, ἦλθε σήμερα
τὸ πρῶν καὶ μου ἐξεμυστηρέυθη
ὅτι σὲ ἀγαπᾷ καὶ ὅτι ἐπιθυμεῖ νὰ
σε νυμφευθῇ. . .

— Νὰ με νυμφευθῇ ! . . . Ἐγώ,
μία ψροπούλα, νὰ ὑπανδρευθῶ

τὸν ἀνεψιόν σας !

— Ἐγὼ ὅμως θὰ εἶμαι πολὺ εὐτυ-
χὴς νὰ σε κάμω ἀνεψιάν.

— Ἀδύνατον, κύριε !

— Μὰ δὲν ἐννοεῖς, ὅτι θὰ λυπηθῇ ;

— Καὶ ὅμως δὲν ἠμπορῶ νὰ δεχθῶ.

— Μὰ τί σ' ἐμποδίζει, Μηλιά ;

Δὲν ἠμπορεῖς νὰ μοῦ το πῇς ;

— Δὲν θὰ ἐτολμοῦσα ποτὲ νὰ τὸ
εἰπῶ. . .

— Οὔτε εἰς ἐμέ ;

— Εἶνε ἀνοησία. . .

— Μήπως ἀγαπᾷ κανένα ἄλλον ;

— Ναί. . . ἐπιθύρειν ἡ Μηλιά

μὲ δισταγμόν.

— Κ' ἐκεῖνος ; . . σ' ἀγαπᾷ ;

— Ἀ ὄχι ! εἶνε πολὺ ἀνώτερός μου.

— Θὰ εἶνε ὁ κ. Γαζής ! . . . Κα-
νένα ἄλλον δὲν εἶδες ἐδῶ.

ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ ΤΟΥ ΓΙΟΥΛΙΒΕΡ ΕΙΣ ΤΗΝ ΧΩΡΑΝ ΤΩΝ ΓΙΓΑΝΤΩΝ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙ' Α ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΣΤ'.

Δύο χρόνια τώρα ἐζοῦσεν ὁ Γιούλιβερ εἰς τὴν χώραν τῶν Γιγάντων,
ὅταν, εἰς τὸ καλὰ καθούμενα, ὁ Βασιλεὺς καὶ ἡ Βασίλισσα ἀπεφάσισαν
νὰ κάμουν ἓνα ταξιδάκι γιὰ διασκέδασι.

Ἐπῆραν μαζί των καὶ τὸν Γιούλιβερ, γιὰτὶ χωρὶς αὐτὸν δὲν μπορού-
σαν νὰ κάμουν.

Ἐφθασαν εἰς ἓνα τόπον παραθαλάσιον, καὶ ἔπιασαν ἓνα παλῶτι κοντὰ
εἰς τὴν θάλασσαν.

Ἐκεῖ μίαν ἡμέραν, ὁ βασιλικὸς ἀκόλουθος ποῦ ὑπηρετοῦσε τὸν Γι-
ούλιβερ, τὸν ἐφε-
ρε μὲ τὸ κουτί ποῦ
τοῦ ἐχρησίμευε ὡς
ἄμαξα καὶ ὡς οπί-
τι εἰς τὴν ἀκρο-
γιαλιάν, διὰ νὰ
κάμῃ ὀλίγον περί-
πατον καὶ νὰ θαυ-
μάσῃ τὸν ὠκεανὸν
ποῦ ἀπλώνετο ἐμ-
πρὸς του.

Ὁ Γιούλιβερ

ὅμως ἔτυχε νὰ εἴ-
νε πάρα πολὺ κου-
ρασμένος, καὶ διέ-
ταξε τὸν ὑπρέ-
την του νὰ κλείσῃ
τὴν θύραν καὶ τὸ
παράθυρον τοῦ
δωματίου του —
δηλὰ δὴ τοῦ κου-
τιοῦ του — καὶ νὰ
τὸν ἀφήσῃ ἐκεῖ νὰ
κοιμηθῇ.

Καὶ πραγματι-
κῶς ἐδυθίσθη εἰς
βαθύτατον ὕπνον,
ἀπὸ τὸν ὁποῖον
τὸν ἐξύπνησεν ἑξα-
φνα ἓνα δυνατόν
τράνταγμα τοῦ κουτιοῦ. Ἐπειτα αἰσθάνθηκε ὅτι ἀνέβαινε ὑψηλὰ μαζί μὲ
τὸ κουτί, σὺν νὰ τὸ ἐτραβοῦσε κανένας πρὸς τὰ ἐπάνω μὲ μεγάλην καὶ φο-
βερὴν γρηγοράδα.

Ἐκαμε νὰ ἰδῇ ἀπὸ τὸ παράθυρόν του· ἀλλὰ δὲν εἶδε τίποτε παρὰ τὸν
οὐρανόν. Κ' ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του ἀκούγε ἓνα κρότον φοβερόν, σὺν νὰ
ἐκινεῖντο πτέρυγες πολὺ πολὺ μεγάλες.

Ξεύρετε τί συνέβη ; Ἐνα πελώριον πουλί, φοβερόν ὄρνεον, ἄρπαξε τὸ
κουτί εἰς τὸ ράμφος του, ἀπὸ τὸ χερουλί ποῦ εἶχε διὰ νὰ τὸ σηκώνουν,
καὶ τὸ ἐπῆρε μαζί του ψηλὰ εἰς τὸν αἶρα. Φαντασθῇτε τὴν τρομὰρα τοῦ
δυστυχισμένου Γιούλιβερ μέσα εἰς τὸ κουτί ἐκεῖνο τὸ ἐναέριον, ποῦ ἐπῆ-
γαινε καὶ ἤρχετο σὺν ἐπιγραφῇ μαγαζιοῦ, ποῦ τὴν κινεῖ ὁ ἄνεμος !

Ἐξαφνα τὸ κουτί ἄρχισε νὰ τραντάζεται πολὺ δυνατώτερα· τὸ πουλί
ποῦ τὸ ἐκρατοῦσεν, ἐμάλωσε μὲ ἄλλα πουλιά, καὶ μέσ' αὐτὸν καυχᾷ ἀναγ-
κασθῇκε νὰφήσῃ τὴν λείαν του, καὶ τὸ ταλαίπωρον κουτί, ἀφοῦ ἐστρηφο-
γύρισε καμπόσες φορές εἰς τὸν αἶρα, ἦλθε κ' ἔπεσε μέσα ἑστὴ θάλασσα.

Ἀλλὰ ἀπὸ τὴν ὀρμὴν ποῦ ἔπεσε ἀπὸ τόσῃ ψηλὰ, τὸ κουτί ἔσπασε, καὶ

Ἡ Μηλιά δὲν ἀπεκρίθη ἄλλὰ τὰ μά-
γουλά της ἔγιναν κατακόκκινα καὶ ἐ-
σκέπασε μὲ τὰς χεῖρας τὸ πρόσωπον.

— Ἐλα, ἔλα, μὴν κλαῖς ! εἶπεν ὁ
κ. Δούμανης. Ἐγὼ θὰ τὰ διορθώσω ὅλα.

— Ὅχι ! δὲν θέλω νὰ τοῦ εἰπῇτε
τίποτε ! Σὰς παρακαλῶ πολὺ, μὴ τοῦ
το εἰπῇτε.

— Καλὰ, καλὰ.

Καὶ ὁ κ. Δούμανης ἀπῆλθε, τερετί-
ζων ἓνα τραγουδάκι. . . Τὶ ἀκριτόμυ-
θος ἄνθρωπος, Θεέ μου ! . . Φαντασθῇ-
τε ὅτι ὕστερ' ἀπὸ μισὴν ὥραν ὁ κ. Γα-
ζής τὰ ἡξευρε πλέον ὅλα, καὶ ἐξωμο-
λογεῖτο καὶ αὐτὸς εἰς τὸν φίλον του
ὅτι ἡ μόνη του ἐπιθυμία εἰς αὐτὸν τὸν
κόσμον, ἦτο νὰ νυμφευθῇ τὴν Μηλιάν.

Μετὰ ἓνα μῆνα οἱ κώδωνες τῆς Λάν-
δης ἀνῆγγελλον μεγάλην ἐορτήν.
Πληθὸς πολὺ ἦτο συνηγμένος γύρω εἰς
τὴν ἐκκλησίαν. Ὅλη ἡ οἰκογένεια τοῦ
Ἐνωμοτάρχου παρευρίσκετο, προσκλη-
θεῖσα ὑπὸ τοῦ κ. Δούμανη. . . Μία
ὡραία ἄμαξα ἐπερίμενε τὴν νύμφην, τὴν
ὁποίαν συνώδεον ὁ κ. Δούμανης καὶ ὁ
Γιαννάκης.

Ἡ Μηλιά, λευκοφορεμένη, ἔλαβε
θέσιν πλησίον τοῦ δευτέρου πατρός της.
Τὶ εὐμορφὴ ποῦ ἦτο ! Ἀ, κανεὶς δὲν
ἦτο δυνατόν νὰ γνωρίσῃ τώρα τὴν ἄλ-
λοτε ψροπούλαν, τὴν καυρισμένην ἀπὸ
τὸν ἥλιον καὶ ἰσχνὴν ἀπὸ τὴν δυστυ-
χίαν. . . Μόνον τὰ μάτια της, τὰ ἐκφρα-
στικὰ γαλανὰ μάτια της, εἶχαν μείνῃ
τὰ ἴδια. Καθ' ὅλα τὰ ἄλλα εἶχεν ἄλ-
λάξῃ.

Ἐπῆγαν εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ ἐκεῖ
εὐλογήθησαν οἱ γάμοι μὲ ὅλην τὴν ἐπι-
σημότητα. Καὶ ἡ Μηλιά ἐπέστρεψεν
ἀπὸ ἐκεῖ εἰς τὴν Λάνδην, ὡς κυρία Κε-
δράκη, εἰς τὸ πλευρόν τοῦ συζύγου της.

Μετὰ δύο ἔτη ὁ Γιαννάκης ἔδωκεν ἐ-
ξετάσεις καὶ ἔγινε δεκτὸς εἰς τὴν
Ναυτικὴν Σχολήν. Ὁ Εὐτύχιος ἀπῆλθεν
εἰς τὴν Ἀφρικήν, ὡς ἀξιωματικὸς τῶν
Σπαχῆδων. Καὶ ὁ κ. Δούμανης χο-
ρεῖται τώρα εἰς τὰ γόνατά του τὸ παιδά-
κι τῆς Μηλιάς, ἓνα χαριτωμένον ἀγορά-
κι, τὸ ὁποῖον τῆς ὁμοιάζει πολὺ. Ἡ εὐ-
τυχία ἐκατοικοῦσεν εἰς τὴν Λάνδην καὶ
δὲν τὴν ἀφῆκε ποτέ.

Ὁ δὲ Ζοζὸς ; θὰ ἐρωτήσετε. Ὁ
Ζοζὸς λοιπὸν ἔκλαιγε ἀπὸ τὴν χαρὰν
τοῦ κάθε καλοκαίρι ποῦ ἐγύριζεν ὁ Γι-
αννάκης· καὶ ὅταν ἐφευγε πάλιν διὰ τὴν
Σχολήν· ὁ ἀγαθὸς μαῦρος δὲν ἔβλεπε
τὴν ὥραν πότε νὰ ἔλθῃ ὁ γραμματοκο-
μιστὴς νὰ τοῦ φέρῃ κανένα γράμμα ἀπὸ
τὸν Γιαννάκην του.

ΦΩΚΙΑΝΗΣ ΘΑΛΕΡΟΣ

κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Α. ZENNEBRACH

Τ Ε Λ Ο Σ

ΤΩΝ ΜΙΚΡΩΝ ΡΟΒΙΝΣΩΝΝ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

ὁ καλὸς σου ὁ Γιούλιβερ εὐρέθη με τὸ κεφάλι μέσα εἰς τὸ νερὸ καὶ μόνον με τὰ ποδάρια ἀπ' ἔξω.

Τὶ εὐτυχία ὅμως! ἓνα πλοῖον ἐπερνοῦσε ἐκείνην τὴν στιγμήν, τὸν ἐπῆρε μέσα, τὸν ἐπεριποιήθη, καὶ ἔτσι ὕστερα ἀπὸ λίγους μῆνας ὁ Γιούλιβερ ἐγύρισε καὶ πάλιν ἐπὶ τὴν πατρίδα του. Ὑστερα ἀπὸ τόσα παράδοξα καὶ θαυμάσια συμβάντα, ξαναεῖδε καὶ πάλιν τὴν γυναικὰ του καὶ τὰ παιδιά του, ποῦ τὸν εἶχαν πειὰ γιὰ χαμένον καὶ τὸν ἐκλαίγαν!

Ἐλπίζω ὅτι τώρα ὁ Γιούλιβερ ἰατρεύθη εἰς τὴν ἐντέλειαν ἀπὸ τὴν μανίαν τῶν ταξειδιῶν. Ἄν ὅμως τοῦ ξανάλθῃ πάλιν ἡ τρέλλα καὶ ἀποφασίσῃ νὰ ἐπισκεφθῇ καὶ ἄλλας χώρας, νὰ εἴσθε βέβαιοι ὅτι δὲν θὰ λείψω νὰ σὰς τὰ διηγηθῶ. Καὶ τοῦ χρόνου, παιδιά μου.

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΠΙΣΤΟΛΗΝ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ

(Κριτὶς τοῦ ἰδίου.)

ΤΕΛΟΣ πάντων! Νὰ ποῦ κατ' ὀφθαλμὸν νὰ κάμω καὶ ἐγὼ ἓνα Διαγωνισμὸν ἰδικόν μου, ἐντελῶς ἰδικόν μου, δηλαδὴ κατὰ δίκον μου, — μολονότι δὲν θὰ εἶνε καὶ ἡ καταδίκη μου, διότι καὶ θὰ ἰδῇτε, κα-

νείς δὲν μ' ἐκαταδίκασαν, ἀλλὰ ὅλοι μ' ἐσυγχώρησαν. Μόνος μου ἀνέγνωσα τὰς ἐπιστολάς, καὶ μόνος μου θάβονεῖμω τὰ βραβεῖα, χωρὶς τὴν βοήθειαν κανενός, τί χαρὰ!

Πῶς μ' ἐκατάλαβεν ὁ Νάυαρχος τῆς Βαρέλλας! Μὰ τί ἐξυπνο παιδί! Οὔτε φανερό τοῦ φεύγει, οὔτε Μυστικό... Ἀκούσατε, παρακαλῶ τί μου γράφει, καὶ... τρίψετε τὰ μάτια σας:

«... Ἀλλὰ, μπρὲ Νάυαρχε τῆς Βαρέλλας, ἔλα ἐστὶν λογικὰ σοι. Τί συγχωρεῖς τὸν καίμενον τὸν Ἀνανία, ἐν ᾧ πρέπει νὰ τὸν συγχωρήσῃς; Ὑπάρχει μεγαλύτερα καινοτομία, ἀπὸ αὐτὴν ποῦ ἔκαμιν ὁ φίλος τοῦ Ἀζαρία; Ἔως τώρα εἶχαμεν τὰς Κυριακάς καὶ τοὺς διαφόρους Διαγωνισμοὺς, μικροὺς καὶ μεγάλους. Νὰ τώρα ποῦ ἔχομεν καὶ Διαγωνισμὸν Ἐπιτολογραφίας, ἄφ' οὗ οὗ ψυχροῖς πρόκει-ται νὰ βραβεύσῃ τὴν καλλιτέραν ἀπάντη-σιν εἰς τὴν ἐπιστολὴν τοῦ! Καὶ ἐν ᾧ παρακαλεῖ τοὺς συνδρομητὰς νὰ τὸν συγχωρή-σουν, διότι μετ' ὅλας τῶν ὑποσχέσεων δὲν ἐκαινοτόμησε φέτος, ἐξ ἄλλου κάμνει τὴν μεγαλύτεραν, τὴν πρωτάκουστον καινοτομίαν, τὴν ὁποίαν κανεὶς δὲν εἶχεν ὕψιν.

«Ζήτω λοιπὸν ὁ Ἀνανίας! Ζήτω ἡ πρωτότυπος καινοτομία τοῦ! Ζήτω ὁ φίλος τοῦ Ἀζαρία. ...»

Ζήτω καὶ ὁ Νάυαρχος τῆς

Βαρέλλας! Καὶ ὡς μποναμῶν τῆς Πρωτογονιᾶς, ἃς πάρῃ ἐκ μέρους μου καὶ ἓνα Βραβεῖον... Δεύτερον.

Μπᾶ! καὶ γιατί ὄχι Πρῶτον; θά μ' ἐρωτήσετε. Κ' ἐγὼ θὰ σας ἀπαντήσω: Μὴ βιάζεσθε! Ὅποιος βιάζεται σκοντάπτει. Εἴδατε πρῶτα καὶ τὰ ἄλλα γράμματα; Καὶ ποῦ ἤξεύρετε ἂν δὲν ὑπάρχῃ κανένα ἐξυπνότερον, ὠραιότερον, πλέον καλογραμμένον ἀπὸ τὸ γράμμα τοῦ Νάυαρχου, καὶ πλέον σύμφωνον μετὰ τὸν σκοπὸν τοῦ Διαγωνισμοῦ; Νομίζετε ὅτι μόνον ὅσοι ἐκατάλαβαν τὸ παιχνίδι, ἀπήντησαν καλὰ; Καθόλου. Ἄλλοι ποῦ δὲν τὸ ἐκατάλαβαν ἀπήντησαν καλλιτέρα. Καὶ διὰ τὰς τὰς ἀποδείξω ἀμέσως, ἰδοὺ, διαβάσατε τὸ γράμμα τῆς Γλυκερίας Ἐλπίδος:

Μυλόρδε Ἀνανία.

«Καλῶς ὦρισε! Πῶς δὲν ἐπερίμενες νὰ περῇ καὶ ὁ χειμῶνας, καὶ ὕστερα νὰ μας ἔλθῃ ἀπὸ τὸ Φάληρον;

«Ὁραία δικαιολογία! Ποῦ τὴν ἡῦρες! Καὶ ἦτον ἀνάγκη νὰ σκέπτεσαι δέκα μῆνες μαζὶ μετὰ τὸν Ἀζαρίαν; Τύφεις συνειδήσεως, λέει, καὶ κολοκύθα μετὰ τὴν ῥίγα. Αὐτὰ ὅλα ἦταν διὰ νὰ μας καλοπιάσῃς. Ἀμ' βέβαια, σὺ θὰ εἶπες μετὰ τὸν νοῦν σου: «Καλέ, τί με μέλει! ἃς διασκεδάσω ἐγὼ εἰς τὴν Ἀμυγδαλίαν Παρά-λίαν μετὰ τὰς Μούσας μου, καὶ ἃς τοὺς ἀφίνω μετὰ τὴν Γλυκερίαν Ἐλπίδα τοῦ μυστικοῦ μου καὶ μετὰ τὰς Γλυκερίας Ἀναμνήσεις τῶν ρεμβασμῶν μου.» Καὶ τίς οἶδε, μήπως ἐκεῖ, εἰς τὴν Μαργερινίαν, Ἀκρογιάλιαν, δὲν ἀνεδείχθη καὶ Νάυαρχος καμμιᾶς Βαρέλλας, ποῦ σ' ἐτραβούσεν ἴσως ὡς Μαργητικὴ Βελόνη! ...»

«Κάτσε Βρέστο τώρα καὶ πῶς νὰ τὸ εὔρῃς, — εἰς τὸν προκομμένον Ψυχογίαν, τοῦ ὁποῦ το μυστικὸν ἐπεριμέναμεν μετὰ τὰς οὐρανὸν Καρδίαν, ἦτο ὁ Τρομαράς τῶν καλαμπουριστῶν εἰς τὴν ἐν Φαλήρῳ ἐπαυλὶν τοῦ Ἀζαρία! ... Ἀλλὰ σὺ εἶδες τὴν Ἀνακατοσοῦραν καὶ τὸν Χάλασμον Κόσμου ποῦ ἐκάμναμεν, μᾶς ἐπαρουσιάσθησαν ἱππότες τῆς Ἐλευσίνης καὶ Μορφῆς, ζῆ-τῶν τάχα τὸν οἶκτον καὶ τὸν ἔλεον μετὰ τὰς ἐδαφίαις σου ὑποκλίσεις, ἀπὸ τὴν Διά-πλασιν, τὰς ἀδελφὰς σου καὶ τὴν κυρά-

Μάρθαν, ποῦ ἄξιζε νὰ σου καταβῇ μιὰ Κραπακιά μετὰ τὴν κουτάλαν τῆς σουπας.

«Καὶ κατόπι, νὰ σου γονυκλινῇ σὰν Λαδωμένος Ποντικός ἐμπρός μας, ζητῶν καὶ ἐλπίζων μετὰ τὸ Μπουμπουνισμὸν Μυλόσου καὶ συγγνώμην! Χά, χά, χά!»

«Ἐ... ἃς ἔχῃς χάρι γιὰ πρώτη φο-ρά. Ἀλλὰ Πρόσεχε Καλὰ, Ἀγ-γορολογιῶτα τε, γιατί ἂν το ξανακάμῃς, θὰ εὔρῃς τὸν μπελά σου ἀπὸ τὰ Ζιζάνια τῆς Διαπλάσεως καὶ δὲν θὰ σου μείνῃ καμμία

ΓΑΥΚΕΙΑ ΕΛΠΙΣ
σωτηρίας.

«Υ. Γ. Ἀλήθεια, ἐξέχασα νὰ σου δια-βιβάσω τὰς ἀπείρους μου εὐχαριστίας διὰ τὴν σουπρίζ, ποῦ μας ἔκαμες.

Ἡ ἴδια»

Πάρε λοιπὸν τὸ Πρῶτον Βραβεῖον, Γλυκερία Ἐλπίς, διότι σοῦ ἄξι-ζει. Καί σε παρακαλῶ πολὺ νὰ μας στείλῃς τὴν φωτογραφίαν σου γρήγορα. Φαντάσου πῶς θὰ θέλῃ νὰ ἰδῇ ὁ Νάυαρχος τῆς Βαρέλλας τί μοῦ-τρα ἔχουν ἐκεῖνοι ποῦ τοῦ ἀρπάζουν ἔτσι ἀπὸ τὰ χέρια... τὸ Πρῶτον Βραβεῖον.

Μένει ἀκόμη ἐν Δεύτερον. Καὶ το δίδω τῆς Φωτιᾶς καὶ Λαύρας διὰ τὴν νέαν παραγωγὴν τοῦ ὀνόματός μου.» «Κατ' ἐμὴν ἰδέαν γράφει, — παράγεσαι τὸ πιθανότερον ἀπὸ τὸν σύνδεσμον ἂν, ἂν, (δὶς) καὶ ἀπὸ τὸ ἄς. Καὶ πραγματικῶς ἐπὶ τόσους μῆνας δὲν ἐσκέπτετο ἄλλο, εἰμὴ «ἂν εἴπω ψεύματα; ἂν μ' ἐπιπλή-ξουν;» Οὕτως ἡ ἐργασία ἐπροχώρει μετὰ τὸ ἂν, ἂν, καὶ συνεπληρώθη τέλος διὰ τοῦ ἄς εἶνε!»

Τρία Τρίτα Βραβεῖα, θὰ τα πάρουν: τὸ Ἀσημένιον Κῦμα διὰ τὴν ἐξῆς φράσιν του: «Πρέπει νὰ εὐ-ρῇς ἄλλην καινοτομίαν. Εἶνε ὁ μόνος τρόπος διὰ νὰ ἐπανακτήσῃς τὴν ἡσυχίαν τῆς συνειδήσεως. Διότι νομίζω, ὅτι ὁ-σον προθυμότερα μᾶς συγχωροῦν οἱ ἄλ-λοι τὰ σφάλματά μας, τόσοον ἡμεῖς αἰ-σθανόμεθα τύψεις, ἀναγνωρίζοντες, ὅτι ἡμεῖς ἀνάξιοι τῆς τήσεως τῶν καλωσύ-νης.» Ἡ Ναῖα καὶ ἡ Ἀνακατο-σοῦρα, διὰ τὰς χαριτωμένας τῶν ἐν γένει παρατηρήσεις.

Τέλος εὐχαριστῶ ὅσους μ' ἐσυγχώ-ρησαν μετὰ τὴν προθυμίαν καὶ μετὰ τὴν ὠριάν ἐπιστολάς: τὸν Ἀρχινάυαρχον Θεμιστοκλέα, τὴν Εὐ-πλόκαμον Νύμφην, τὸν Ρὰς Ἀλούλαν, τὸν Ἀρατον, τὸν Πλοίαρχον Λάγγον, τὴν Ἀ-τικὴν Νύκτα, τὴν Φιλολογί-αν τῆς Ἰαδίας, τὴν Χειμωιάτι-κην Λιακάδαν, τὴν Ἰπποδά-μειαν, τὴν Ἐνιτεσμένην Ἐλ-ληνολογίαν, τὸν Φλοῦ-

σθον τοῦ Εὐξείνου καὶ τὰ μέ-λη τοῦ ἐν Πάτραις Συμβουλίου, τὸ ὅποτον συνήλθεν ἐκτάκτως διὰ τὴν περίστασιν, ἦτοι: τὸν Ἀνεμοστροφίλον, τὴν Μυλαίδη, τὴν Ἰριδα καὶ τὸν Ἡφαιστον. Εἰς ὅλους αὐ-τοὺς χαρίζω ἀπὸ ἓνα Πρῶτον Ἐπικριν. Ἀφίνω δὲ τὴν Εὐφροσύνην Μνείαν δι' ὅσους... δὲν ἐπρόφθασαν νὰ μου ἀπαντήσουν ἐντὸς τοῦ μηνός.

Ἔτσι ἔκαμα καὶ τοὺς μποναμάδες μου καὶ ἡσύχασα!

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΚΑΙ ΑΛΛΟΣ ΓΛΩΣΣΟΛΥΤΗΣ

Ὁ Γιαννάκης, ὁ ὁποῖος εἶνε συνδρο-μητὴς τῆς «Διαπλάσεως» προτείνει εἰς τὸ φίλον του Κωστάκη νὰ παγγεῖλῃ τὸν Γλωσσολύτην, τὸν δημοσιευθέντα εἰς προηγούμενον φυλλάδιον (σελ. 405).

Ὁ Κωστάκης δυσκολεύεται πολὺ καὶ ὁ Γιαννάκης ξεκαρδίζεται ἀπὸ τὰ γέ-λια. Εἰς τὸ τέλος ὁ Κωστάκης τοῦ λέγει:

— Τώρα ἦλθεν ἡ σειρά μου. Θά σε πληρώσω μετὰ τὸ ἴδιον νόμισμα.

— Τί; ξεύρεις καὶ σὺ κανένα γλωσ-σολύτην;

— Ναί! ἄκουσε καὶ πέ το καὶ σὺ γρή-γορα:

Ἐδῶ ὅσα κάτω κόβουν πεῦκα.

Τάχα πεῦκα κόβουν τάχα;

Τάχα πέφτ' ὁ πεῦκος κάτω;

Ὁ Γιαννάκης ἐδοκίμασεν, ἐδοκίμα-σεν... ἀλλὰ εἰς μάτην. Καὶ ἐπιτέλους, πρὸς μεγάλην χαρὰν τοῦ Κωστάκη, ἡ-ναγκάσθη νὰ νομολογήσῃ ὅτι αὐτὸς εἶνε ὁ δυσκολώτερος γλωσσολύτης ἀρ' ὅσους ἤκουσε.

Δὲν εἶχε δίκαιον;

Η ΟΥΡΑ ΤΗΣ ΓΑΤΑΣ

Τὸ γατάκι νιαουρᾷ καὶ ἀπ' τὴ φούρκα τοῦ θὰ σκάσῃ: πῶς τὴν ἴδια του νουρά δὲν μπορεῖ νὰ τὴν προφθάσῃ!

Στρέφει πίσω τὴν θωρεῖ γαργαλεύει πλάγι, πλάγι. Σὰν κυνηγὶ τὸ θαρρεῖ— θὰ το πιάσῃ ὅπου κι' ἂν πάγῃ.

Ὅμως διῆτε σεῖς κακοί! Μ' ὅ,τι πῆδημα κι' ἂν κάνῃ τὸ νουρὶ τὸ μαλακὸ Φεύγει καὶ δὲν τὸ προφθάνει!

Ἐννοια σου, φτωχὸ γατί, Πόσοι ἀνθρωποὶ ὅμοιοί σου— Μπρός τοὺς κυνηγοῦν κι' αὐτοὶ τὴν οὐρά ποῦ ἔχουν πίσου.

† Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 55^{ΟΥ} ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Πρωταθέντος τὴν 2 Μαΐου 1898 πρὸς εὐρεσιν τῶν λύσεων τῶν ἐν τοῖς φυλ-λαδίοις Μαΐου, Ιουνίου, Ιουλίου καὶ Αὐγούστου ἐ. ε. δημοσιευθεισῶν 287 Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

Ὁ μετὰ τὸ ὄνομα ἀριθμὸς δηλοῖ πόσας ὁρθὰς λύσεις ἀπέστειλεν ἕκαστος ἐμπροσθέντως. Λύσεις, γραφεῖσαι ἐπὶ ἄλλου χάρτου, ἐκτὸς τοῦ ἰδιαίτερον τῶν λύσεων, οὐδόλως ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψιν.

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΕΙΣ

16 ἐτῶν καὶ ἄνω

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἡσυχία Ἀράκη, 236.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Φάλλων Ρύαξ, 234. — Ταπεινὸν Ἰον, 232. ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Τρεχαγυρενέπουλος, 222. — Γαλαρὴ τοῦ Αἰγίου, 217. — Διγινάια Ἀθηνᾶ, 181. (Ἡ θέλπουσα μετὰ λύσεις 220, ἡ Μέλ-λουσα Καλλιτέχνης μετὰ λύσεις 187, καὶ ἡ Ναυτοπούλα μετὰ λύσεις 185, τίθενται ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ, ὡς τυχεύουσι ἢ μὲν Γ' Βραβεῖον εἰς τὸν 53^{ον} Διαγωνισμὸν, ἢ δὲ Γ' Βραβ. εἰς τὸν 54^{ον}, καὶ ἡ τελευταία Β' Βραβ. εἰς τὸν 53^{ον}, τῆς αὐτῆς τάξεως.)

ΕΠΑΙΝΟΣ: Ἀγρονομολογία, 176. — Τιμητικὴ Σπάθη, 170. — Πάρ-τοτε Φαῖδρα, 139. — Πελοναῦτης, 117. — Ἀῦρα τοῦ Παλῆρου, 110. — Νέος Ἡρακλῆς, 108. — Σέλευκος ὁ Κερανός, 93.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Κλεισθένης Γ. Φιλάρτος, 88. — Εὐθύμος Ναύτης, 82. — Ἐρμῆς τοῦ Πραξιτέλους 81. — Ἀνδρότεος Κεραλλῆρ, 74. — Ἀντιστράτος, 61. — Παναγιώτης Κ. Καρλῆς, 56. — Νασταλγὸς Ἑλληρ, 54.

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ

12 ἐτῶν καὶ ἄνω

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἡσυχία Κήν, 223.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἐμπεδοκλῆς, 183. — Βίγλα, 176.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Σοφὸς Πιττακός, 175. — Ἀνθος τῆς Αἰγῆς, 173. — Παρήγορος τῶν Ὀλίφων, 171.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Πηνελόπη τῆς Ἑρήμου, 155. — Ἀσπρη Γάτα, 152. — Ἀσπὴρ τοῦ Βέγα, 130. — Ἰππικὸς Γουλιέλμος, 125. — Μακρολέλεας, 124. — Καρδέρια, 120. — Φροῖτο τῆς Ἐποχῆς, 114. — Κύνειον Ἀσπὴρ, 112. — Μ. Χιφλῆς, 111. — Ἀνδρὸς Ποιητής, 105. — Μπουμπουνισμὸς Μνα-λὸς, 96. — Ἰρις, 93. — Παλλήροια τοῦ Εὐρίπου, 92.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Λευκὸς Ἐλέφας, 85. — Ἐλεύθερος Ἑλληρ, 84. — Ἰσπανοαμερικανικὸς Πόλεμος, 79. — Χειμωιάτικη Λιακάδα, 75. — Στρατηγὸς Ἀντίβας, 74. — Κοριολάνος, 72. — Χρυσὸς Τρίπους, 71. — Γεράσιμος Δασκαράτος, 69. — Ἰπποδάμεια Παπαδοπούλου, 67. — Ἀτταβίριον Ρόδο, 65. — Ἀκτίς Ἠλίου (Μακροχρόνιος), 60. — Ὁ-ραία Ἑλληνίς, 58. — Βασιλεὺς τῶν Ἀρθῶν, 55. — Δελφὶν τοῦ Εὐκλείνου, 54. — Ἑλληνικὴ Θάλασσα, 53. — Φιλόμοσος Παῖς, 47. — Πιστὸς Στρατιώτης, 46.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ

11 ἐτῶν καὶ κάτω

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Φθινοπωρινὴ Νύξ, 140.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Γιαννάκης Κ. Μανρίκος, 120. — Σκαφιδάκι, 107.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἀπόστολος Βράχος, 93. — Μαρία Α. Καλλιμάχου 75. — Κυματίζουσα Θάλασσα 65. — (Ὁ Ζεβάρ, μετὰ λύσεις 76, τίθεται ἐκ-τὸς Διαγωνισμοῦ, ὡς τυχεύων Β' Βραβεῖον τῆς αὐτῆς τάξεως εἰς τὸν 54^{ον} Διαγωνισμὸν.)

ΕΠΑΙΝΟΣ: Τάνταλος, 55. — Κῦμα τῆς Πριγκίπου, 54. — Ἀνθος τῆς Ἀ-νατολῆς, 40. — Ρέθορ τοῦ Ἀπριλίου, 44. — Γεγρανὸς τοῦ Νεῖλου, 43. — Ἰππικὸς Μαντζουράς, 36. — Σαρδανάπαλος, 34.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Ἰσχυρὸς Ἄστυ, 27. — Φιλάνθρωπος, 26. — Φλογερὰ Ἀ-κτίς τοῦ Σουλίου, 23. — Ἀνθισμένη Ἀμυγδαλιά, 19. — Παναγιώ-της Μπούτσας, 18.

ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΠΡΟΣΕΤΙ ὁρθὰς λύσεις καὶ οἱ ἐξῆς ἀναμῆ ἐκ τῶν τριῶν τάξεων:

Ἀγρία Ἀγκιράρα, 17. — Ἀγριος τῆς Ἀμερικῆς, 8. — Ἀγρωστός, 13. — Ἀεροναυτο-πούλα, 4. — Ἀκοίμητος Ἀηδὼν, 26. — Ἀκρίτας, 16. — Ἀλεπού, 7. — Ἀμαρτωλὸς Ἑλληρ, 2. — Ἀρίων ὁ Μυθημαῖος, 11. — Ἀρμόνιος Ἑλληρ, 13. — Ἀφῆ Σθόσε, 4. — Ἀνδριάντα Βλασσόπουλον, 8. — Βραχυστομένη Κοκκινούρα, 3. — Γραβιάς, 27. — Γραμματουλλέτης, 16. — Δέαν, 44. — Νικήας Διπλάρας, 8. — Δ. Σ. Διπλάς, 12. — Ἐθνικός Ὑμνος, 33. — Ἑλληνομαθὴς Ἀμερικανόπουλος, 39. — Ἑλληρ Πυροβολητής, 21. — Ἑρατεινὴ Χαλκή, 9. — Κ. Ε. Ζαλοκώστας, 15. — Ἡλεκτρικὸν Φῶς, 1. — Θωρακίτης, 5. — Σ. Ι. Καραμάνος, 20. — Καταρίδα, 12. — Κλάδος Ἑλαίας, 12. — Ι. Μ. Κονιούλης, 7. — Λαράνα, 15. — Λευκὸς Κύκνος, 10. — Δουκὸς Δ. Λέφας, 3. — Μαθαίνωνος Δρομεὺς, 10. — Μαστροχαλαστής, 8. — Μέλλων Ἡρώς, 28. — Μεροπιάδης Πάτροκλος, 41. — Μεσολογγιτάκι, 3. — Μικρὸς Περιέρ-γος, 16. — Μοῦσα τῆς Ἀστρονομίας, 20. — Βασίλειος Πανᾶς, 1. — Ρωσικὴ Καραμέλα, 10. — Σαρδανάπαλος, 9. — Σκῆπτρον τοῦ Διός, 28. — Σκουλλῆς τῆς Γῆς, 16. — Σοφὸς Σωκράτης, 20. — Τίς τῆς Νυκτός, 5. — Τροφῆς Εὐελπίς, 4. — Φωτιά καὶ Λαύρα, 12. — Χιονοσκε-πὲς Ὅρος, 4.

Σημειώσις. — Ἐκτὸς τῶν ἐπὶ ἄλλου χάρτου γραφεισῶν λύσεων, δὲν ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψιν καὶ αἱ γραφεῖσαι μετὰ τοῦ χάρτου τῶν λύσεων, ἀλλὰ παρὰ τὸν Κανονισμὸν (π.χ.: δύο ἢ περισσοτέρων φυλλαδίων ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ φύλλου χάρτου — ὅτε ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψιν τοῦ ἐνὸς μόνου φυλλαδίου. —) καθὼς καὶ αἱ ἐμπροσθέντως ἀνωμαλῶς σταλείσαι κτλ. Ἡ ἀκριθὴς ἐξέλεξις τῶν λύσεων ἀπαιτεῖ ἐκ μέρους τῶν διαγωνιζομένων ἀκριβεστάτην τήρησιν τοῦ Κανο-νισμοῦ. Ἔστω πρὸς γνώσιν πάντων.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΑ ΝΕΑ ΤΟΥ 1899

Ἀγαπητοί μου

«Κάθε νέος τόμος τῆς Διαπλάσεως πρέπει νὰ εἶνε ἀνώτερος τοῦ προηγούμενου».

Ἰδοὺ μὲ ὀλίγας λέξεις τὸ προδευτικόν μου πρόγραμμά τὸ ὁποῖον ἀνέκαθεν προσεπάθησα νὰ τηρήσω, καὶ καυχῶμαι ὅτι τὸ κατώρωςα Ὁ τόμος τοῦ 1898 εὐρίσκειται σήμερον ὁλόκληρος εἰς τὰς χεῖράς σας. Φυλομετρήσατέ τον ἀπλῶς, συγκρίνετέ τον πρὸς τὸν τόμον τοῦ 1897, καὶ ὁ ἴδιος ἀμέσως ὅλην τὴν διαφορὰν ὅλην τὴν πρόδον καὶ τὴν βελτίωσιν, ἡ ὁποία συνετε-

λέσθη φέτος, καὶ ὑπὸ ἑποψιν χάρτου καὶ ὑπὸ ἑποψιν εἰκόνων, καὶ ὑπὸ ἑποψιν ὕλης, καὶ ὑπὸ ἑποψιν νεωτερισμῶν. Κατόπιν ἀναγνώσατε τὰ Νέα τοῦ 1899, τὰ ὁποῖα μετὰ χαρὰς ἔρχονται σήμερον, κατὰ τὸ σῆμα, νὰ σας προαναγγείλω, καὶ ὅτι ἡμπορέσετε νὰ φαντασθῆτε ὅλην τὴν διαφορὰν, τὴν ὁποίαν ὁ παρούσας πάλιν ὁ νέος τόμος τοῦ προσεχέως ἔτους, συγκρινόμενος πρὸς τὸν παρόντα.

Καὶ ἐν πρώτοις ἐλπίζω, ὅτι τὸ φυλλάδιόν μου δὲν ὀποτελεῖται πλέον ἀπὸ 8 σελίδας, ἀλλ' ἀπὸ 8 ὁδοῦ κα. Τὸ ἔσπαθμα, τὸ εἰδικόν, πρὸς αὐξήσιν τοῦ φύλλου ἀνευ αὐξήσεως τῆς συνδρομῆς, ἤρchiσε μὲ τὸσον ζήλον καὶ μετὸσον ζωηρότητα, ὥστε δύναται τις νὰ εἶνε βέβαιος, ὅτι οἱ νέοι συνδρομηταὶ θὰ γίνουν γρήγορα δις ὅσοι καὶ ὅτι εὐθὺς, ἀπὸ τοὺς πρώτους μῆνας τοῦ νέου ἔτους, ἀν' ὅχι ἀπὸ τὸν πρῶτον, θὰ πραγματοποιηθῇ ἡ αὐξήσις τοῦ φύλλου, ἡ προσθήκη τεσσάρων ἀκόμη σελίδων, ἡ ὁποία ὀποτελέσει βεβαίως τὴν σπουδαιότεραν καινοτομίαν τοῦ 1899.

Ἄς ἔλθωμεν τώρα εἰς τὰ δημοσιευθέντα ἔργα. Ἐχω ἤδη ἐκλέξῃ τὰ δύο μεγάλα μυθιστορήματα, τὰ ὁποῖα ὀντικαταστήσουν τὴν Σφίγγα τῶν Πάγων καὶ τοὺς Μικροὺς Ροβινσῶνας καὶ θὰ διαρκέσουν ὅλον τὸ ἔτος, ἐπιφυλασσομένη νὰ ἐκλέξω καὶ τρίτον, ὅταν τὸ φύλλον αὐξηθῇ.

Τὸ πρῶτον εἶνε ἔργον τοῦ André Laurie, τοῦ μάγου συγγραφέως τοῦ Πρόαντος καὶ τοῦ Κληρονόμου τοῦ Ροβινσῶνος, τοῦ συνεργάτου τοῦ Γουλιόμ Βέρν, μετὸν ὁποῖον τὸσον ὁμοιάζει κατὰ τὴν ἰδιοφυίαν. Ἐπιγράφεται

ΟΙ ΧΡΥΣΟΘΗΡΑΙ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

καὶ ὡς ἦρως ἔχει μίαν δεκαεπταετὴ νεάνίδα, τὴν Κορὰ-λίαν Μασσαί, καὶ τὸν δεκαπενταετὴ ἀδελφόν της Γεράρδον, τὼν ὁποίων ἐξιστορεῖ τὰς μακρὰς καὶ ἀνηκούστους περιπετείας. Οἱ νέοι οὗτοι ἐταξίδευσαν μετὰ τῆς οἰκογενείας των διὰ τὴν Ἀφρικήν, καὶ εἰδικῶς διὰ τὸ Τράνσβαλ, διὰ τὴν μυθώδη χώραν τοῦ χρυσοῦ, ὅπου ὁ πατήρ των, ὁ κ. Μασσαί, μετέβαινε νὰ ἐγκατασταθῇ, ὡς ἀντιπρόσωπος μιᾶς Μεταλλευτικῆς Ἐταιρείας. Ἐξάφνα τὸ ἀτμόπλοιο, τὸ ὁποῖον τοὺς μετέφερε, ναυαγεῖ, βυθίζεται, καὶ τὰ δύο ἀδελφία μετὸν ὑπηρέτριάν των, ἀποχωρίζονται ἀπὸ τὰ λοιπὰ μέλη τῆς οἰκογενείας, σῶζονται εἰς μίαν λέμβον μετὰ ξένων ἐπιβατῶν, καὶ

προσπορίζονται εἰς τὴν πλησιέστεραν ἀφρικανικὴν ἀκτὴν, χώραν ἔρημον καὶ ἀγρίαν. Ἐκεῖ πίπτουν εἰς τὰς χεῖρας τῶν Σομαλῶν, ἀγρίας ἀφρικανικῆς φυλῆς, οἱ ὁποῖοι διὰ πρῶτην φορὰν ἐβλεπον λευκοὺς ἀνθρώπους. . . Καὶ τώρα τί θὰ γίνον; ὅχι φαγωθῶν ἀπὸ τοὺς ἀγρίους; ὅχι σωθῶν ἀπὸ τὰς χεῖράς των, ὅχι ἐπανεύρουν τοὺς γονεῖς των καὶ τὸν ἀδελφόν των; ὅχι φθάσουν εἰς τὸ Τράνσβαλ; ὅχι εὕρουν τὸν χρυσὸν ποῦ ὀνειροπολοῦν; ὅχι εὐτυχίσουν ποτέ, ὥστε ἀπὸ τὰς φοβερὰς περιπετείας των;

Αὐτὰ πλέον θὰ τα μάθωτε, ὅταν ὀναγνώσετε τὸ λαμπρὸν αὐτὸ μυθιστόρημα, τὸ ὁποῖον εἶμι βεβίχι ὅτι ὁ σὰς κάμη μεγάλην, πολὺ μεγάλην ἐντύπωσιν. Αἱ περιγραφὴ τῆς μεσημβρινῆς Ἀφρικῆς, μετὰ τὰ θαυμασιὰ της φυτὰ, μετὰ τὰ ἀγρία θηρία της, μετὰ τοὺς δηλητηριώδεις της ὄφεις, ὡς ἐμπάνσεις νέου κόσμου καὶ ἀγνώστου τὰ ἦθη τῶν μαύρων Σομαλῶν καὶ ὁ βίος των χρυσοθηρῶν οἱ χαρακτηριστοὶ τοῦ Γεράρδου καὶ τῆς Κορὰλίας, οἱ ὁποῖοι διὰ θαυμαστῆς εὐφυΐας ἀντιμετωπίζουν τοὺς κινδύνους καὶ ἐξέρχονται ἐκ τῶν δυσχερειῶν, — ὅλ' αὐτὰ θὰ σας ἐκλύσουν καὶ θὰ σας μαγεύσουν. Εἶνε τὸσον τερεπνὸν τὸ μυθιστόρημα αὐτό, ὅσον καὶ διδακτικόν. Κοσμεῖται ὑπὸ πολλῶν μεγάλων καὶ λαμπρῶν εἰκόνων ὅα το μεταφράσῃ δὲ ὁ κ. Γρηγόριος Ξενόπουλος.

Καὶ τώρα ἀπὸ τὴν μεσημβρινὴν Ἀφρικήν, μεταβαίνωμεν ἐν ἀγαπᾶτε εἰς τὴν Ἰσπανίαν. . . Ὁ κ. Λεμαίρε ὁ συγγραφεὺς τοῦ δευτέρου μυθιστορήματος, τὸ ὁποῖον θὰ δημοσιεύσω. Ὀνομάζεται:

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΡΟΓΗΡΟΥ

καὶ ὁ ἦρως του εἶνε πάλιν νεαρὸς γάλλος, ἓνα παιδί μεγάλης εὐγενούς οἰκογενείας, ὁ Ρογήρος Νοαρμάν. Ἀλλὰ, θὰ μοῦ εἰπῆτε, πῶς εὐρέθη εἰς τὴν Ἰσπανίαν; Ὁ κ. Λεμαίρε εἰρηγῶς ἀμέσως. Τὸ μυθιστόρημα τοῦτο διαδραματίζεται ἐπὶ Ναπολέοντος τοῦ Α' καὶ εἰδικῶς κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ φοβεροῦ ἐκείνου πολέμου μετὰ τὴν Γαλλίαν καὶ Ἰσπανίαν (1810) ὅταν οἱ Γάλλοι ἐπλήρωσαν τὸσον ἀκριβὰ τὴν εἰσβολὴν των εἰς τὴν γενναίαν χώραν τῶν ἰσπανίων καὶ τῶν ταυρομάχων. Ὁ Ρογήρος ἔχει καταταχθῇ εἰς τοὺς πεζοναύτας τῆς Αὐτοκρατορικῆς Φρουρᾶς, ὡς μουσικός, καὶ εὐρίσκειται μετὰ τῶν γάλλων αἰχμαλώτων τοὺς ὁποίους κρατοῦν εἰς τὰ κάτεργα καὶ τὸσον σκληρὰ βασανίζουν οἱ Ἰσπανοί. Ὁ θεὸς τοῦ Ρογήρου, μεθ' ἐνὸς φίλου του μεταβάνουν εἰς τὴν Ἰσπανίαν, διὰ νὰ ἐλευθερώσουν τὸν αἰχμάλωτον. Ἐν τῇ μετὰ ἄλλοι κακοὶ καὶ αἰσχροκερδεῖς ἄνθρωποι προσπαθοῦν νὰ ἐξαφανίσουν τὸν Ρογήρον, διὰ νὰ σφετερισθοῦν τὴν περιουσίαν του. Ἀρ' ἐνὸς λοιπὸν ἡ αἰχμαλωσία, ἀφ' ἐτέρου ἡ καταδίωξις, καὶ ἐν τῇ μέσῃ αὐτῶν ὁ ἀτυχὴς ἀλλ' ἄρτος καὶ πολυμηχανώτατος Ρογήρος, ὁ ὁποῖος μετὰ τὴν βοήθειαν τῶν φίλων του, προσπαθεῖ νὰ ὑπερπηδήσῃ ὅλας τὰς παγίδας ποῦ του στήνουν δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ, καὶ νὰ σωθῇ, καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πατρίδα του καὶ νὰ ἀναλάβῃ τὴν περιουσίαν του καὶ τὸ ἐνδοξὸν ὄνομά του.

Αὐτὴ εἶνε ἐν συντόμῳ ἡ πλοκὴ τοῦ μυθιστορήματος ἄλλα πόσαι λεπτομέρειαι! πόσα ἐπεισόδια! πόσαι περιπέτειαι! Τὸ ἐνδιαφέρον σας θὰ κινήται τὸσον ζωηρόν, ὥστε δὲν ὀχι βλέπετε τὴν ὥραν, πότε νὰ ἐκδοθῇ τὸ φύλλον, διὰ νὰ ἀναγνώσετε τὴν συνέχειαν. Καὶ σημειώσατε, ὅτι τὸ ὕψος τοῦ μυθιστορήματος αὐτοῦ εἶνε πολὺ ἀπλοῦν, πολὺ εὐκόλον, ὥστε ὅχι ἡμποροῦν νὰ το ἀναγινώσκουν, μαζὶ μετὰ τὰ μεγάλα, καὶ τὰ μικρότερα παιδιά. Εἶνε δὲ καὶ τὸσον ἐξυπνον, τὸσον φαιδρὸν,

τόσον ζωηρόν, ὥστε ὑπερθυμίζει πολὺ τὴν ἀλησμόνητον ἐκείνην «Ὁ ἰκογενεῖαν Μαντζουράνα». Ὁ κ. Λεμαίρε θὰ μεταφράσῃ ὁ κ. Κίμων Ἀλκίδη, ὅχι συνοδεύεται δὲ ἀπὸ πλῆθος ὠραιότητων εἰκόνων.

Ἐκτὸς τῶν δύο μυθιστορημάτων, ὅχι δημοσιεύσων πολλὰ ἄλλα μικρότερα διηγήματα, εἰκονογραφημένα καὶ μὴ. Ἡ δὲ Κυρὰ Μάρθα θὰ διηγηθῇ εἰς τὰ πολὺ μικρὰ παιδία καὶ ἄλλας ἱστορίας, ἐπίσης τερεπνὰς καὶ ὠραίας, ὅσον καὶ τὰ Ταξείδια τοῦ Γίουλιβε. Ὁ κ. Λεμαίρε θὰ δημοσιεύσων ἐπίσης ὠραιότατα ποιήματα, μῦθοι, μονόλογοι, διάλογοι, δράματα, κωμῳδαί, κτλ. κτλ. ἔργα τῶν τακτικῶν καὶ ἐκτάκτων συνεργατῶν μου, ὁ κύκλος τῶν ὁποίων ὅλον ἐν γίνεται εὐρύτερος.

Ὁ κ. Φαίδων, ὁ συγγραφεὺς τῶν Ἀθηνῶν καὶ Ἑπιστολῶν, θὰ σας τέρψῃ καὶ θὰ σας διδάξῃ τὸ προσεχὲς ἔτος μετὰ νέαν σειρὰν ἀρθρῶν, ἡ ὁποία ὀνομάζεται:

ΑΘΗΝΑΙΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ

Ὁ κ. Φαίδων περιγράφῃ δηλητὴ τακτικὰ τοὺς περιπάτους τοῦ ἀνὰ τὰς Ἀθῆνας. Καὶ μετ' αὐτοῦ θὰ ἐπισκεφθῇ καὶ σῆς ὅλα τὰξιοθέατα τῆς πρωτεύουσας, καὶ τὰς περίεξ ἐξοχὰς καὶ τὰς Ἀρχαιοτάτας καὶ τὰ Μουσεία καὶ τὰ Καταστήματα καὶ τὰ Σχολεῖα, καὶ τὰ Γυμναστήρια, πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ κινήσῃ τὴν προσοχὴν σας καὶ τὸ ἐνδιαφέρον σας. Καὶ ὅλα αὐτὰ μετὰ ἐπισκόπον, μὲ ἀνέκδοτα, μετὰ πληροφορίας, μετὰ σκέψεις, μετὰ ἐντυπώσεις, ὥστε νὰ διασκεδάσετε, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ νὰ διδάσκεσθε. Βλέπετε ὅτι τὸ πρόγραμμα τοῦ ἀγαπητοῦ σας κ. Φαίδωνος εἶνε εὐρύτατον, καὶ οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι θὰ το ἐκτελέσῃ μετὰ τὴν συνήθη του δεξιότητα, μετὰ τὴν δύναμιν ἐκείνην καὶ τὴν κομψότητα τῆς γραφίδος, ἥτις τοσάκις ἐκίνησε τὸν θαυμασμόν σας κατὰ τὴν τελευταίαν τριετίαν. Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα οἱ Ἀθηνῶν καὶ οἱ Περὶ πᾶσι τοῦ κ. Φαίδωνος θὰ συνοδεύωνται καὶ ὑπὸ εἰκόνων.

Οἱ Δώδεκα Μῆνες, εἰς τοὺς ὁποίους συνεργάσθησαν φέτος μετ' ἴσης ἐπιτυχίας οἱ κ. κ. Ἰωαννίδης καὶ Γαλάσης, ἀντικαθίστανται φέτος ἀπὸ μίαν

ΜΗΝΙΑΙΑΝ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΗΝ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΝ

δηλαδὴ ἀπὸ σειρὰς γελοιογραφιῶν, σχετικῶν μετὰ τὸν μῆνα, αἱ ὁποῖαι θὰ δημοσιεύωνται τακτικὰ εἰς τὴν ἀρχὴν ἐκάστου μηνός. Καὶ τὰς γελοιογραφίας αὐτὰς θὰ ὀρεῖλωμεν εἰς τὸν κ. Γαλάνην, τὸν νεαρόν καλλιτέχνην, ὁ ὁποῖος, γνωρίζετε πλέον μετὰ πόσιν ἐντέλειαν ζωγραφίζει.

Ἐκτὸς τῶν γελοιογραφιῶν τούτων, ὅχι ἔχωμεν ἀπὸ τοῦ νέου ἔτους καὶ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΠΑΙΔΙΚΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ

δηλαδὴ τὸ «Παιδικὸν Πνεῦμα» τὸ ὁποῖον δημοσιεύω συνήθως, θὰ συνοδεύεται εἰς κάθε φύλλον καὶ ἀπὸ μίαν ἢ δύο μικρὰς γελοιογραφικὰς εἰκόνας. Καὶ ἐπειδὴ τὰ Παιδικὰ Πνεύματα εἶνε ἔργα σας, ἰδοὺ ὅτι θὰ βλέπετε τὰ ἔργα σας δημοσιεύμενα μετὰ εἰκόνας. Ἄ, σὰς βεβαίῳ ὅτι δὲν εἶνε μικρὰ εὐχαρίστησις αὐτὸ δι' ἓνα συγγραφέα, — ἔστω καὶ Παιδικὸν Πνεῦματος!

Ἐννοεῖται ὅτι δὲν θὰ λείψῃ καὶ μίαν νέα σειρὰ

ΜΑΓΙΚΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ

ὠραιότερων καὶ ἀπὸ αὐτὰς, αἱ ὁποῖαι σὰς διεσκέδασαν τὸσον κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο.

Τώρα ἄς ἔλθωμεν εἰς τοὺς Διαγωνισμούς.

Θὰ ἐξακολουθήσουν καὶ κατὰ τὸ προσεχὲς ἔτος αἱ μοναδικαὶ Κυρὶ καὶ Ἰμάς. Ἀλλὰ ὅχι ἰδρυθῇ καὶ ἐν περιεργότατον

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

μία καινοτομία, ἡ ὁποία θὰ φέρῃ Ἐποχὴν, ὅπως καὶ αἱ Κυ-

ρὶ καὶ ἰ, καὶ τὰς λεπτομερείας τῆς ὁποίας ὅχι μάθετε εὐθὺς ἀπὸ τὰ πρῶτα φύλλα τοῦ Ἰανουαρίου διότι τώρα δὲν εἶνε καιρὸς. — Ἐπίσης ὅχι ἐπαναληφθοῦν καὶ οἱ λοιποὶ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΙ

καὶ μάλιστα ὁ Διαγωνισμὸς τῆς Ραπτικής, τὸν ὁποῖον φέτος αἱ φροντίδες τῆς Ὑποφορίας δὲν μας ἀφήκαν καιρὸν νὰ κάμωμεν.

Ἄλλη σπουδαιότατη καινοτομία τοῦ 1899, ὅχι εἶνε

ΤΟ ΑΘΡΟΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ

δηλαδὴ ἐν Ἀ' Βραβεῖον, τὸ ὁποῖον θὰ δίδω ὡς ἄθροισμα τῶν μικροτέρων βραβεῶν πρῶτον καὶ ὀποῖα ὅχι λάβῃ τις κατὰ καιροῦς. Ἡ πρώτη ιδέα ὀρεῖλεται εἰς τὸ Ἡύχο Ἀεράκι, τὸ ὁποῖον ἐσκέφθη, πολὺ ὀρθῶς ὅτι ἓνας π: χ: ὁ ὁποῖος ἔλαβεν ἤδη τρία ἢ τέσσαρα δευτέρα βραβεῖα εἰς Διαγωνισμούς, δύναται δικαίως νὰ θεωρηθῇ ὡς λαβὼν Ἀ' Βραβεῖον, καὶ νὰ δημοσιευθῇ ἡ εἰκὼν του, καὶ νὰ λάβῃ τρεῖς τόμους ὡς δῶρον, κτλ. Ἰσως μάλιστα ἡ ἐργασία τοῦ οὕτω διακρινόμενου σταθερῶς εἰς πολλοὺς Διαγωνισμούς διὰ πολλῶν κατωτέρων βραβεῶν, εἶνε ἀξία περισσοτέρας ἐκτιμήσεως καὶ ἀνταμοιῆς ἀπὸ τὴν ἐργασίαν τοῦ βραβευμένου ἀπαξ καὶ εἰς ἓνα Διαγωνισμόν διὰ Ἀ' Βραβεῖου, τὸ ὁποῖον ἐνίοτε ὀρεῖλεται καὶ εἰς τὴν καλὴν τύχην. Σήμερον π: χ: δημοσιεύεται ἡ εἰκὼν ἐνὸς ὁ ὁποῖος ἔλαβε Ἀ' Βραβεῖον εἰς ἓνα Μεταφραστικὸν Διαγωνισμόν πρῶτην φορὰν διαγωνιζόμενος καὶ ἄλλος, ὁ ὁποῖος διαγωνίζεται ἐπὶ ἑτῇ, καὶ ἔλαβεν ἤδη πλείστα ὅσα δευτέρα καὶ τρίτα βραβεῖα, δὲν ἔτυχεν ἀκόμη αὐτῆς τῆς Τιμῆς. Πρὸς ἀποφυγὴν λοιπὸν ἡ ἐλάττωσις τοῦ ἀτόπου — τὸ ὁποῖον μοῦ ὑπέδειξε τὸ Ἡύχο Ἀεράκι, — ἀπεφάσισα νὰ δεχθῶ τὴν πρότασιν του καὶ νὰ θροῖζω τοῦ λοιποῦ τὰ βραβεῖα, τὰ ὁποῖα θὰ λαμβάνῃ ἕκαστος. Καὶ ὁ λογαριασμὸς θὰ γίνεαι ὡς ἐξῆς: Τὸ Ἀ' Βραβεῖον θὰ εἶνε ἴσον μετὰ τὴν μονάδα (1). Τὸ Β' μετὰ τὸ τέταρτον αὐτῆς (1/4) καὶ τὸ Γ' μετὰ τὸ ὀγδοστόν αὐτῆς (1/8) ὁ δὲ Ἐπαινος, (εἴτε πρῶτος, εἴτε δευτέρος, εἴτε τρίτος) ἴσους μετὰ τὸ δέκατον ἕκτον τῆς μονάδος (1/10). Ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου θὰ ὀνομάζω ἰδιαίτερον βιβλίον, εἰς τὸ ὁποῖον θὰ ἐγγράφω τοὺς βραβευμένους, μετὰ τὸ Βραβεῖον τὸ ὁποῖον ἔλαβεν ἕκαστος. Καὶ μόλις ὁ ἀριθμὸς τῶν Βραβεῶν ἐκάστου βραβευμένου δώσῃ ἄθροισμα 1, ἀμέσως θὰ τῷ ἀπονέμω τὸ Ἀθροῖον Βραβεῖον καὶ θὰ δημοσιεύω τὴν εἰκόνα του. Παραδείγματα χάριν: Ὁ δεῖνα συνδρομητὴς ἔλαβε δύο Β' Βραβεῖα εἰς τὰς Λύσεις (1/4 + 1/4) ἐν τρίτον Βραβεῖον εἰς τὸ Διήγημα (1/8) καὶ ἐν Γ' Βραβεῖον εἰς τὴν Κυριακὴν (1/8) τέσσαρας Ἐπαινους εἰς Μικροὺς Διαγωνισμούς (1/10). Προσθέτω: $\frac{1}{4} + \frac{1}{4} + \frac{2}{8} + \frac{4}{10} = 1$

Ἄρα ὁ δεῖνα δικαιούται νὰ λάβῃ τὸ Ἀθροῖον Βραβεῖον. Καὶ ἄλλη μεγάλη καινοτομία:

ΤΟ ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΤΩΝ ΕΥΣΗΜΩΝ

ἐν βραβεῖον ὅπως ἰδιαίτερον καὶ χωριστὸν ἀπὸ τὰ ἄλλα. Ὁ εἶνε τὸ βραβεῖον τοῦ διαρκούς, τοῦ σταθεροῦ, τοῦ ἀκηρύκτου καὶ ἀνευ ὀρων καὶ προθεσμιῶν Διαγωνισμοῦ, ὁ ὁποῖος γίνεαι μετὰ τῶν ὅλων τῶν συνδρομητῶν μου, συναμιλλωμένων ἐντὶ δράσει των, ποῖος θὰ διακριθῇ περισσότερο, ποῖος νὰ εἴπῃ τὰ ὠραιότερα πράγματα, ποῖος νὰ στείλῃ τὰς ὠραιότερας Ἀσκήσεις, καὶ Παιδικὰ Πνεύματα, ποῖος νὰ δειξῇ περισσοτέραν εὐφυίαν εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν του, ποῖος νὰ κάμῃ τὴν ὠραιότεραν πρᾶξιν. Ἐκαστὸς λοιπὸν θὰ χαρίζω Εὐσημία. Ἐστειλες μίαν ὠραίαν καὶ πρωτότυπον Πν. Ἀσκήσιν; Ὄριστε ἐν εὐσημίον! Ἐστειλες μίαν ἐξαιρετικῶς ὠραίαν ἐπιστολήν; Ὄριστε ἐν Εὐσημίον! Ἐστειλες ἐν εὐφύεστατον Παιδικὸν Πνεῦμα; Ὄριστε

ἐν Εὐσημον! Ἐξεσπάρθωσας πολὺ; Μεταξὺ τῶν ἄλλων, ὁρίστε καὶ ἐν Εὐσημον! Εἶπες μίαν ὥραιαν, μίαν εὐφυῆ φράσιν; ὁρίστε καὶ ἐν Εὐσημον! Ἐγραψες ἐν λαμπρὸν τετράδιον Μ. Μυστικῶν; Ὅριστε καὶ ἐν Εὐσημον!

Καὶ εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους, ὅποιος ἔχει τὰ περισσότερα Εὐσημα, θὰ λάβῃ τὸ π ρ ὢ τ ο ν Β ρ α β ε ῖ ο ν τ ὠ ν Ε ὕ σ η μ ω ν, οἱ δὲ κατόπιν κατὰ σειράν δύο δευτέρα, δύο τρίτα, καὶ οὕτω καθεξῆς.

Λοιπὸν, πῶς σὰς φαίνονται αἱ καινοτομίαι τοῦ 1899; Εἶνε ἀρκεταί; Εἶνε ὥραϊα; Εἶσθε εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὴν Διάπλασιν σας; . . Καὶ ὅμως δὲν σὰς τα εἶπα ἀκόμη ὅλα! Σὰς εἶπα π: γ: ὅτι ἐφέτος θὰ ἐκδώσω

ΔΥΟ ΝΕΟΥΣ ΤΟΜΟΥΣ "ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ",

ὅτι θὰ ἐκδώσω νέον Τόμον τοῦ

ΠΑΙΔΙΚΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ

τοῦ κ. Ξενοπούλου; καὶ ὅτι ἐτοιμάζω τὸ

TAMEION

ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ

ΕΠΙΜΕΛΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ
ΚΑΙ ΜΑΘΗΤΡΙΩΝ

[ΣΚΟΠΟΣ ΤΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ — Ἀναλόγως τοῦ ἐκ τῶν ἐκαστοῦ εἰσφορῶν τῶν συνδρομητῶν μας καὶ παντὸς ἄλλου ἐπιθυμοῦντος νὰ συνεισφέρει, συναχθῆσθαι ποσὸν, θὰ σταλῶσιν εἰς τὰ ἐν Ἀθήναις καὶ ἀλλοῦ Σχολεῖα τόμοι τῆς Διαπλάσεως καὶ τῆς Βιβλιοθήκης αὐτῆς, ὅπως δοθῶσιν ὡς δῶρα εἰς τοὺς ἐπιμελεστέρους ἀπόρους μαθητὰς καὶ μαθητρίδας. Αἱ εἰσφοραὶ, εἴ οἱ οὐδὲν ποσὸν, δεκταὶ καὶ εἰς γραμματόσημα, στέλλονται ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸ Γραφεῖον τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων.»]

ΕΝΑΤΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΙΣΦΟΡΩΝ

Ἐκ προηγουμένων εἰσφορῶν...	Δρ. 210,45
Βερνάρδος Α. Λιβεράτος...	1,25
Μικρὸς Σύλλογος Χαλκίδος...	2,—
Δο-λα-πολ μί.	1,—
Ἀρτεμίδης Σ. Ἀραβαντινοῦ...	7,—
Ἀνατόλιος Ἡλίας...	2,—
Ἀλέξανδρος Μανιάς...	1,—
Ψάλλων Ρύαξ...	1,85
Ὀλύμπιος τῆς Δεσφῶν...	7,—
Μαρία Γ. Ἰγγλέση...	11,20
Ἡρακλῆς Ν. Κηζήρογλου...	1,—
Ψάλλων Ρύαξ...	1,45
Ἀρχιναύαρχος Εὐρυβιάδης...	—40
Ἀνδρέας Εὐζώνος...	10,—
Ἀρχιναύαρχος Θεμιστοκλῆς...	1,40
Ψάλλων Ρύαξ...	1,45
Ριχάρδος Τζώρτζ...	1,—
Παναγιώτης Σαουσόπουλος...	2,—
Ἀλέξανδρος Σ. Μαντζουρανῆς...	14,20
Ἡμεῖρος Περιστερᾶ...	2,70
Διχάλλωτος Χελιδών...	—70
Κεφαλληνιακὴ Αὐρᾶ...	—75
Ζεβάν...	—50
Δημήτριος Α. Φιλίππιδης...	1,—
Χρυσὴ Ἀγγ. Ματρίκου...	1,—
Κωνσταντῖνος Ἀγγελίδης...	2,—
Γλυκεῖα Ἑλπίς...	1,15
Ζωφὸς Μεσσίον...	7,—
Φιλόπατρις Ἰάκ...	10,90
Γεράσιμος Ἀ. Λασκαράτος...	1,80
Πρωτεύς...	2,20
Καρδέρια...	2,—
Ἐν ὅλῳ μέχρι τῆς 16 Δεβρίου ἐ.ε. Δρ.	308,35

ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΝ ΔΕΥΚΩΜΑ

τῆς Εἰκοσαετηρίδος; Ἄλλ' αὐτὰ ἀκόμη δὲν εἶνε ὠρισμένα καὶ δὲν ἤμπορὸν νὰ σὰς εἰπῶ ἀπὸ τώρα λεπτομερεῖας. Πρὸς τὸ παρὸν ἀναμένω τὰς ἐντυπώσεις σας ἐν τῶν ἀνωτέρω, καὶ σὰς ἀσπάζομαι, ἐπευχόμενῃ νὰ διέλθωτε μὲ ὑγείαν καὶ εὐτυχίαν τὰς ἐορτάς καὶ τὸ Νέον Ἔτος.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Ἐδερὸγράφον. — Ὁ Ἀναγίας!... Ζήτω ὁ Ἀναγίας! Ἐφέτος ὀρχίσθη πάλιν πρὸς χάριν σας νέα

ΓΝΩΜΙΚΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ἐμπνευδμένα ἐκ τῶν Ψευδωνύμων.

Φαντασθῆτε λοιπὸν τί ἔχει νὰ γίνῃ. Ἀλλὰ σὰς παρακαλῶ νὰ μὴ νομίζετε ὅτι θὰ συμβῇ πάλιν κανὲν παρόμοιον μὲ τὸ περυσινὸν Μ υ σ τ ι κ ὠ ν. Ὅχι! αὐτὴν τὴν φορὰν ὁ Ἀναγίας θὰ τηρήσῃ τὴν ὑπόσχεσίν του. Ἀλλῶς τε καὶ πότε ὁ δυστυχὴς δὲν τὴν ἐτήρησε; Η ΙΔΙΑ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ Ἑλληνοπούλα εἶπε ποτὲ: — «Ὅχι μόνον εἰς τὰ Σχολεῖα τῆς Διαπλάσεως συνδρομηταὶ Λαμβάνουν διὰ τὰ Βραβεῖα, Ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς Που αὐτὴ ἡ ἴδια δημοσιεύει. Μεγάλους θέλει ἢ μικροὺς, Πάντα συνδρομητῆς πρωτεύει!

Ἐστῆλθ' ὑπὸ τοῦ Κόδρου

Τὸ Ἀρχιζιζάνιον, ποὺ χάνει αἰωνίως τὰ μαγνῶλια του, ἅμα ἤκουσε ὅτι ὑπάρχουν τόποι εἰς τοὺς ὁποίους κάμνει τόσο κρῦνον, ὥστε πολλῶν ἀνθρώπων πίπτει ἡ μύτη, ἀνέκραξε: — Τὶ εὐτυχισμένοι ἄνθρωποι! Γλυτόνουν καὶ ἀπὸ ἑνα συχνὸ ἔξοδο!

Ἐστῆλθ' ὑπὸ τοῦ Ζωφῶς Μεσσίονος

ΔΔΔΔΔΔΔΔΔΔ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΠΑΙΔΙΑ ΜΟΥ, νάναγνώσετε με προσοχὴν τὴν ἐκτενὴ ἐπιστολὴν ποὺ σας γράφω εἰς τὴν ἄλλην σελίδα. Νὰ εἰσθε καλοῦκαρδα τώρα ποὺ πλησιάζουν εἰς Ἑορταί. Νὰ ἐορτάσετε μὲ χαρὰν τὰ Χριστούγεννα καὶ τὴν Πρωτοχρονιά. Νὰ καθήσετε εἰς τὸ σπῆτι φρόνιμα, νὰ μὴ λυπήσετε καθόλου τοὺς γονεῖς σας καὶ νὰ μὴ πειράξετε τὰ μικρότερα ἀδελφία σας. Νὰ μὴ κάμετε πάρα πολλὴν θόρυβον μὲ τὰ παιγνίδια σας καὶ νὰ μὴ δώσετε αἰτίαν ταραχῆς καὶ ἔριδος. Νὰ μὴ λησμονήσετε ὁλοσδιόλου τὰ μαθήματά σας καὶ νὰ υπάγετε μεθαύριον εἰς τὸ Σχολεῖον μελετημένα. Νὰ συλλογίζεσθε καὶ τὸ Ε ξ ε σ π ἄ θ ω ρ α τῶρα ἰδὲς ἐορτάς ποὺ θὰ πλησιάσετε καὶ ἄλλαι παιδιὰ τῆς ἡλικίας σας; καὶ νὰ φροντίσετε νάναγνώσετε τὴν συνδρομὴν σας πρὶν τελειωθῇ ἡ Πρωτοχρονιά. Αὐτὰ εἶνε τὰ καθήκοντα τοῦ καλοῦ παιδιοῦ, τὸ ὁποῖον λέγεται φίλος τῆς Διαπλάσεως καὶ πιστεύω, ὅτι θὰ τὰ ἐκτελέσετε πιστῶς. Λοιπὸν ὁ τόμος τοῦ 1898 ἐτελειώσεν. Αἱ ὀκτὼ σελίδες ποὺ θὰ εὑρετε μέσα εἰς αὐτὸ τὸ φύλλον εἶνε τὸ Ἐξώφυλλον καὶ τὰ Περιεχόμενα, καὶ πηγαίνουν εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ τόμου. Τώρα νὰ μαζεύσετε ὅλα τὰ φυλλάδια τακτικὰ καὶ νὰ τὰ δώσετε εἰς τὸν Βιβλιοδέτην νὰ σὰς τα δέσῃ. Εἶνε κρίμα γὰρ ἔχετε ἄδενον τέτοιον τόμον!

ΤΟ ΑΠΗΓΟΡΕΥΜΕΝΟΝ ΔΟΥΤΕΡΟΝ

(Δύοις τῆς τελευταίας Μαγικῆς Εἰκόνας) Ὁ ἄνθρωπος ποὺ λούεται κρυμμένος εἰς τὴν

Μαγικὴν Εἰκόνα τῆς σελίδος 404, εὐρίσκειται ἂν γυρίσῃ τὴν φύλλον ὁλοσδιόλου ἀνάποδα. Ἀντικρὺ εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ἀστυφύλακος, θὰ ἴδῃτε τὸ πρόσωπον τοῦ λουομένου, τὸ ὁποῖον σχηματίζει ὁ κορμὸς τοῦ δένδρου. Ἐν ἀπὸ τὰ ξύλα, ποὺ εἶνε σωρευμένα κάτω ἀπὸ τὸ κρῖνον, σχηματίζει τὸ αὐτὸ του. Ἡ ἄκρα τῆς στέγης διαγράφει τὸν ὀφθαλμὸν. Τὸ σῶμα τοῦ σχηματίζεται ἀπὸ ἄλλας διακλαδώσεις δένδρων, καὶ τὸ φύλλον τῶν σχηματίζει τὴν σκιάν τοῦ σώματος μέσα εἰς τὸ νερόν, τὸ δὲ νερόν παριστάνου, πλέον τὰ σύννεφα τοῦ οὐρανοῦ.

Πρῶτος μοῦ ἔστειλε τὴν λύσιν τῆς Μαγικῆς Εἰκόνας ὁ Μικρὸς Παιδίστα, ἔπειτα κατὰ σειράν: ὁ Γουλιέλμος Τέλλος, ὁ Καλλιρὴ Στάικου, ὁ Εὐρυθὸς Θάλασσα, ὁ Χρυσὴ Βεργίτσα, ὁ Παλλὰς Α. Βοττῆα, ὁ Νεαρὰ Καλλιτέχνης, ὁ Οὐίχλην τῆς Ἀγγλίας, ὁ Ναυτοπούλα, ὁ Ἑλληνικὴ Ναυαρχία, ὁ Ναυτοπούλα τῆς Ἀνδρῶν, ὁ Ἀσπροποταμίτης (ὁ ὁποῖος καὶ τὴν ἐσχεδίασε τεχνικῶς), ὁ Κόρη τοῦ Σουλίου, ὁ Κερκυραϊκὴ Νύξ, ὁ Δ. Π. Δρίβας, ὁ Βελοφόρος Ἀρτεμίδης, τὸ Ἰόνιον Πέλαγος, ὁ Διότρη, ὁ Ἑλληνικὴ Θάλασσα, καὶ ἄλλοι πολλοί, τοὺς ὁποίους ὅμως δὲν εἶνε δυνατόν νὰναφέρω. Ἐδῶ ἐσημείωσα μόνον τοὺς πρώτους—πρώτους.

Ἀντώνιος Μ. Βαλτικέ, σὲ συγχάρις δι' ὅσα γράφεις διὰ τὸν «Πρόπαν» τὸν Νικίου. Μοῦ ἤρσαν πολὺ καὶ οἱ στίχοι σου: Ὁ «Πρόας», εἶνε ὁ χρυσὸς καὶ λάμπων (θησαυρός μου) ὅσον θεωρῶ ὡς μέγιστον ἐξ ὅλων τῶν τοῦ κόσμου. Θά τον φυλάττω πάντοτε ὡς ἐν ἐκ τῶν πολυτελεῶν καὶ σεβαστῶν εἰς πάντα καιρῶν μου.

Λευκωσία τῆς Κύπρου, σ' εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὰς τῶσον καλὰς διαθέσεις σου. Θὰ ἔλαβες ἤδη τὰς Ἀγγελίας καὶ θὰ ἤρχισες βεβαίως τὸ «καδδύναμιν ἔρδεν». Σὲ παραπέμπω εἰς τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ τὸν δημοσιευθέντα εἰς τὸ 1ον φυλλάδιον τοῦ 1898, διὰ τὰς ἰδῆς καὶ τί ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ μου στέλλῃς. Πληροφορίας ὅμως δὲν δημοσιεύω, παρὰ μόνον ὅταν ἔχω τόπον, καὶ ἀπὸ μίαν ἢ δύο μόνον τοῦ καθενός.

Δὲν εἰμυρῶ νὰ ἐννοήσω ἂν εἶνε ἀστεία ἡ σοβαρὰ ἡ ἐπιστολὴ σου, Γουλιέλμος Τέλλος. Ἀλλ' ὑποθέτω μᾶλλον τὸ πρῶτον, καὶ εὐχόμαι νὰ εἶνε. Περιμένω λοιπὸν ἐξηγήσεις: Ἰωάννη Π. Σπηλιωτόπουλε, χαίρω πάρα πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν καὶ σ' εὐχαριστῶ δι' ὅσα ἐπαινετικά μοῦ γράφεις, τὰ ὅποια μαρτυ-

ροῦν δι' ἐν εἰς αἱ ἐκ τῶν καλλιτέρων φίλων μου ὡς πρὸς τὸ ψευδώνυμον, πρέπει νὰ μου προτείνῃ μερικὰ τῆς ἀρεσκείας σου, διὰ νὰ ἐκλέξω.

Π. Β. Χατζηπατριώτου, σὲ δέχομαι μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας. Ἀλλὰ καὶ τὰ τρία ψευδώνυμα ποὺ μοῦ προτείνεις, ἀνέκουν εἰς ἄλλους φίλους μου. Ὅστε περιμένω νέα πρὸς ἐκλογὴν.

Μόνον τρεῖς φορὰς κατὰ συνέθειαν κατ' ὁρμὴν νὰπαγγεῖλῃ τὸν γλωσσολόγῃν τοῦ προηγουμένου φυλλάδιου ἡ Ναυτοπούλα, ἀλλὰ περισσότερον τῆς εἶνε ἀδύνατον. «Τὸ νοστιμὸν—ερὸν ὅμως εἶνε—μοῦ γράφει, —ποῦ προσπαθῆσαι νὰ τον μάθω εἰς τὴν γερμανίδα διδασκάλισάν μου, ἢ ὅποια εἶνε μαθητρία μου εἰς τὰ ἑλληνικά, καὶ φαντάζεσαι τί ἔγινε!» Ὑστερα μοῦ διηγείται ἐν ὠραῖον ἀνέκδοτον, εἰς ἀφορμῇ τῆς τελευταίας ἐπιστολῆς τοῦ κ. Φαίδωνος (λυποῦμαι ποῦ δὲν ἔχω τόπον νὰ σὰς το διηγῶ) καὶ τελειώνει μ' ἐνθουσιασμοὺς διὰ τὰ ποιήματά τοῦ κ. Χατζηδάκη, τὰ ὅποια τῆς ὑπεραπέσθη. Μὰ τίποτε δὲν ἀρνεῖται αὐτὴ ἡ Ναυτοπούλα!

Πᾶνε Τριγγέτα, εἶμαι κατευχαστημένη ἀπὸ τὰς ἐπιστολάς σου. Τόσον μικρὸς καὶ νὰ γράφῃς χωρὶς λάθος, εὐγέ σου! Τώρα πρέπει νὰ περιποιηθῇς ὀλίγον ἀκόμη καὶ τὸν γραφικόν σου χαρακτῆρα. Πολὺ μὲ διεσκέδασε τὸ ἐπεισόδιον τοῦ «Πρόπαντος» καὶ χαίρω πολὺ ποῦ τον ἀνέγνωσες «ἀπειροσῶς».

Μὰ νομίζω σοῦ ἀπῆλθῃσα, Τί με μέλει, δι' αὐτὰ τὰ δύο ψευδώνυμα ποὺ προτείνεις διὰ τὸν ἀδελφόν σου δὲν εἶνε ἐλεύθερα. —Λοιπὸν, τὸ σπαθὶ σου εἶνε καλὰ τρυχησίνον; Ἐπιμένω.

Ἐλαβα τυπωμένον τὸν Κανονισμόν τοῦ «Μικροῦ Κερκυραϊκοῦ Συλλόγου». Εἶνε σύντομος καὶ ἀπλοῦστατος. Ἡ ἐργασία συνδρομητῶν εἰς τὴν Διάπλασιν καὶ ἡ ἰδρυσις μικρῶν Βιβλιοθηκῶν χάριν τῶν μελῶν, εἶνε οἱ δύο κύριοι σκοποὶ τοῦ. Εὐγέ εἰς τοὺς ἐν Κερκύρᾳ λαμπροὺς φίλους μου.

Δουκίσσα, ἐπιδοκιμάζω τὴν ιδέαν σας. Μὰ ζεσθῆτε μερικῶς, κεντρίσατε ἐργόχειρα, κάμετε λαχεῖον, ράψατε φορεματόκια, καὶ ἐγὼ εἶμαι πρόθυμος νὰ τα μοιράσω εἰς πτωχὰ παιδιὰ, διὰ τοῦ Γραφείου μου, καὶ κατόπι νὰ δημοσιεύω τὰ καθεκαστα εἰς τὸ φύλλον. Βλέπετε, εἶχα πολλὰς φασαρίας ἐφέτος καὶ δὲν μοῦ ἔμεινε καίριος νὰ σκεφθῶ διὰ Διαγωνισμὸν Ραπτικῆς.

Σὲ συγχάρις διὰ τὰ ὠραῖα δῶρα τοῦ ἀδελφοῦ σου, Σεργεγεμένῃ Ἑλληνοπούλα! καὶ, πολλὸ μοῦ ἤρεσε τὸ χαρὶ ποῦ σου ἐχάρισαν. Καὶ πῶς νὰ σ' εὐχαριστήσω τώρα δὲ τὸν ζῆλον, μὲ τὸν ὁποῖον ἤρξισες τὸ ἐξεσπάρθωμα;

Μετὰ σπαράγμῳ ψυχῆς πληροφοροῦμαι τὸν θάνατον τοῦ ἐν Πειραιεὶ καλλίστου φίλου μου Κωνσταντίνου Θ. Δημητροπούλου, τοῦ γνωστοῦ σας ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Κομροῦκιος, θερμῶτα συλλυπητήρια ἀπευθύνω πρὸς τὰ ἀγαπητὰ μου ἀδελφία του.

Δυγερινέ, κάπου ἔστειλες κάτι μέσα εἰς φάκελον, εἰς τὸν ὁποῖον ἐκόλλησες ἀπὸ τὴν ἐτικέταν μου. Μοῦ ἔγιναν παράπονα δι' αὐτό. Ἡ ἐτικέτα σημαίνει ὅτι τὸ στέλλομενον ἐπεράσεν ἀπὸ τὸ γραφεῖόν μου, διὰ τὸ εἶδα, ὅτι στέλλει ταί δι' ἐμοῦ. Ἐπομένως δὲν ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ τὴν μεταχειρίζεσαι εἰς ὅτι στέλλεις μόνος σου, καὶ σὲ παρακαλῶ πολὺ νὰ μὴ τὸ ξανακάμῃς διότι θὰ δυσχερῆσαι πολὺ, καὶ πολὺ.

Νύμφη τοῦ Βορρᾶ, σὲ παρακαλῶ νὰ διαβιάσῃς τὰ θερμῶτα συλλυπητήριά μου εἰς τὴν ἀγαπητὴν μου φίλην Ἀρίστην Βουλγαρίδου, διὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς της. Εἰπέ της δι' ἐμὲ, καὶ ὅτι ἐπὶ τὴν ἐπιστολὴν σου, εἰς τὴν ὁποίαν μοῦ περιέγραψες τὸ ἄλγος της. —Ὡς πρὸς τὴν «Σφίγγα τῶν Πάγων» τί νὰ σου εἰπῶ! δὲν ἦτο διὰ Δεσποινίδος; Ἀπεναντίας εἶδα πολλὰς φίλας μου κατενθουσιασμένας μὲ τὸ μυθιστόρημα καὶ μετὰ μέγιστον ἐνδιαφέροντος τὸ παρακολουθούσας τὰς τύχας τῶν ἡρώων του. Δὲν ἐνθυμῆσαι τί μοῦ ἔγραψεν ἡ Ναυτοπούλα;

Βεβαίως, Μία Τρελούλα, τὸν ἀδανείζεται καὶ νείας καὶ νάναγνῶσκη ἅπλως τὸ φύλλον μου δια-

φέρει πολὺ ἀπὸ τὸ νὰ εἶνε συνδρομητῆς. Δὲν εἶνε μόνον ἡ εὐχαριστία δι' ἣν ἔχει ἰδικόν του φυλλάδιον, εἶνε καὶ τὰ προνόμια τοῦ συνδρομητοῦ, ἡ συμμετοχὴ του εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς κτλ. Διὰ τοῦτο ἐλπίζω ὅτι τὸ ἐξεσπάρθωμά σου, διὰ τὸ ὁποῖον σ' εὐχαριστῶ, θὰ ἔχῃ καὶ συνέχειαν. Μαρίνη Ε. Σιγοῦρε, καὶ ἐγὼ ἐχόρην πολὺ ποῦ ἐπανέκτησα τόσῳ καλὸν φίλον. Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὴν ὠραίαν Γνώμην.

Ὁ Αἰθὴρ ἐπιθυμῇ πολὺ νὰ γίνῃ συνεργάτης τῆς Βοῆς τῆς μικρούλας ἐκείνης ἐφημερίδας, περὶ τῆς ὁποίας ἔγραψα εἰς προηγ. φυλλάδιον. Ἄν τον δέχωνται, λοιπὸν οὐ συντάσσεται της, ἄς τον πληροφορήσῃς δι' ἐμοῦ.

Ναύαρχε Θεοβέρτα, δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον. —Κεράσι καὶ Φρόνιλα, ἐπίσης. Ἐγὼ ὑπ' ὅψε μοῦ τὸν Γενικὸν Ἰσολογισμόν τοῦ Μικροῦ Συλλόγου, (τοῦ ὁποῖου ἡ ἔδρα τώρα μετετέθη ἀπὸ τὴν Χαλκίδα εἰς Βῶλον). Κατὰ τοῦτον, τὰ ἔσοδα τοῦ Συλλόγου ἀνῆλθον εἰς δρ. 347,50 τὰ δὲ ἔξοδα εἰς δρ. 304,00. Ὅστε μένει καὶ περισσεύμα δρ. 13,50. Τὰ ἔσοδα προέρχονται ἀπὸ τὰς καταθέσεις τῶν μελῶν, ἀπὸ τὰς εἰσπράξεις τοῦ Λαχείου ἀπὸ τὰ δῶρα τῆς Διαπλάσεως κτλ. Ταῦτα δὲ ἀφαιρέθωνται τὸν ἐξόδων τοῦ Συλλόγου, διατέθησαν εἰς ἐγγραφὰς συνδρομητῶν, διότι ὁ Σύλλογος κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο μὲν ἐνέγραψε 24 νέους συνδρομητὰς, δι' ἄλλους μὲν καταβαλὼν ἐκ τοῦ ταμείου του ὁλόκληρον τὴν συνδρομὴν, δι' ἄλλους δὲ προσθέσας 2 εἰς τὰς 5 τὰς ὁποίας ἐλάμβανε παρ' αὐτῶν. Βλέπετε λοιπὸν δι' ὁ Μικρὸς Σύλλογος εἰργάσθη λαμπρὰ καὶ εἶνε ἄξιος τῆς εὐγνωμοσύνης καὶ ἐμοῦ καὶ ὅλων ὁμῶν. Τώρα μάλιστα καθὼς μοῦ γράφει ἐκ Βόλου ὁ φίλος μου Κωνσταντῖνος Ζάχος ὁ ἰδρυτὴς του, ὁ Μικρὸς Σύλλογος θὰ ἀναδιοργανωθῇ διὰ νὰ δράτῃ ἀκόμη ἀποτελεσματικώτερον. Ὅσοι λοιπὸν ἐπιθυμοῦν νὰ γίνωνται μέλη ἢ ἀντιπρόσωποι τοῦ Μ. Συλλόγου, ἄς ἀποσταθῶν ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸν κ. Κωνσταντῖνον Ι. Ζάχον, εἰς Βῶλον.

Ἐν τέλει εὐχαριστῶ θερμῶς ὅσους μοῦ ὑποσχοῦνται ὅτι θὰ ἐξεσπάρθωσιν μ' ἐνθουσιασμόν καὶ μὴ ἀγάπην. Εἶνε τόσῳ πολλοί ὥστε δὲν εἰμυρῶ νὰ τοὺς ἀναφέρω ὁνομασί. Ἐπίσης εὐχαριστῶ ὅσους μοῦ ἔστειλαν ἀπὸ τώρα ὠραϊστάτας κάρτας διὰ τὸ Νέον Ἔτος.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρὰς εἰς τὴν Ἀλληγογραφίαν, καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς μου τοὺς νέους μου φίλους: Μαγευμένῃ Ἀκτίνα (Κ. Β.) Μέγαν Ναπολέοντα (Κ. Κ.) Ὀρίωνα (Ν. Ν.) Τσουχερὸ Ἀρκάδι (Σ. Μ.) εἰς τὴν ἐρώτησιν σου ἀπαντῶν (καί) Φάσμα τῆς Νυκτός (Ζ. Μ.) Πένθιμον Κυπρίσιον (Δ. Β.) καὶ Πτερόσσαν Ἑλπίδα (Ε. Μ.)

Ἀδελφοὶ Πληροφροῖται (ὀλίγοι ἀπὸ τὰς πολλὰς, δι' ἑλπίων χώρου, ἢ διὰ τὴν στενοχωρίαν καὶ αὐτοπρίαν κατ' Ἀναγίας) Ἡ Μυλαῖδα καὶ ὁ Ἀρεμοστρόβιλος εὐχόμαι εὐτυχὲς τὸ νέον Ἔτος οἰκονομικῶς εἰς τὸν Πιστὸν Σύμμαχον—ἢ Ἐσθὴ Νησιωτοπούλα δέχεται τὴν ὑπὸ τῆς Βίβλας προταθέντα ἀλληγογραφίαν—τὸ Παλλικαὶ τῆς Λαζίας, πληροφορεῖ τοὺς φίλους μου δι' ὀνομάζεται Ἀπόστολος Α. Καραπατριώτης ἐκ Τραπεζοῦντος, καὶ ὅτι τοῦ λοιποῦ θὰ φαίνεται μὲ τὸν ὄνομα του—τὸ Κάταστρο Ἀρκάδι ἀσπάζεται τὸν Περσέα καὶ κρίνει ἀπὸ τὴν φωτογραφίαν του ὅτι θὰ εἶνε ἔξυπνον παιδί—ἢ Βίβλα πληροφορεῖ τὸν Ἀγριοπολιώτατον δι' ἡμῶν ἀσπάζεται εἰς τὸ σπῆτι, ἐπομένως δὲν ἀνέχει εἰς καμμίαν τάξιν σχολείου—ὁ Εὐφροσύνη ζητεῖ τὴν διευθύνειν δύο μὲ τοῦτον ὀνοματεπώνυμον, ἀλλὰ δὲν εἰσφέρει ποῖος εἶνε ὁ συνδρομητῆς μου ὁ Ἀρχιναύαρχος Εὐρυβιάδης πληροφορεῖ τὸν Τρεχαγρενοπούλον δι' ἡτο ἄσθενος καὶ δι'

αὐτὸ ἤρρησε νὰ του γράψῃ—ἢ Ζαππὶς ζητεῖ τὰρχικὰ καὶ τὴν διευθύνειν τῆς Τσουκνίδας τῆς Τερψιθέας—ὁ Ναυτοπάις ζητεῖ ἀλληγογραφίαν μὲ τὸ Ὄρατον Τριανταφυλλάκι—καὶ ἡ Δουκίσσα συγχάρις τὸν Κόδρον, διότι ἡμεῖνοις τὸσον ὠραῖα τὴν φράσιν της—ἢ Στέλλα Ἑμμανουὴλ ζητεῖ τὰρχικὰ τῆς Αἰγιναίας Ἀθηνᾶς.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰν-ταλλάξουν: ὁ Τριόπιος Ἀπόλλων μὲ τὸν Ναύαρχον τῆς Παρέλλας, Δαιμονάκι, Μικρὸν Τυμπαριστήν, καὶ Ἀρατορ—ὁ Ποταμὸς Εὐρώτας μὲ τὸν Ἀρθεμιόνην Μενεζέν, Μικρὸν Τυμπαριστήν, Τί με μέλει, Ναυτοπούλας τῆς Ἀνδρῶν καὶ Ἀνθος τῆς Ἰαπωνίας—ἢ Τσουχτῆρα μὲ τὸν Δὸρ Κολοκύθα Πατέρα, Δυγερινόν, Ναυτοπούλαν καὶ Μέλλουσαν Καλλιτέχνην—ἢ Γαλατὴν τοῦ Αἰγίου μὲ τὸν Σοφοκλῆ Α. Κόλλαν, Γεώργιον Παπαστεφάνου, Ἐλισάβετ καὶ Ἐλευθερίαν Ν. Κορύλλου, Διαιτη

πρὸν Δράκοντα (εὐχαριστῶ πολύ· εἰπέ εἰς τὸν νέον φίλον μου νὰ μου γράψῃ·) *Ξαρθὴν Νησιωτοπούλου* (δῶσε σοι ὁ Θεὸς!) *Χιοροσκεπὲς Ὅρος, Τέττιγα* τῆς *Ἀχαΐας*, (ώραίαι αἱ Ἀσκήσεις σου, καὶ τὸ ποιήμα σου ἐπίσης διὰ τὸν Πρόαντα·) *Ζωὴν Φιλίον, Ζήτην, Ροδοστεφανωμένην Δύσιν, Ἀφριμένον Κῆμα, Μουσικὴν Καρδιαν, Κεραυνὸν* (πῶς σοὺ ἐφάνησαν λοιπὸν αἱ καινотιμαί;) *Δευκὴν Καμέλιαν, Αἰκατερίνην Δ Ράλλια* (εὐχαριστῶ πάρα πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας σου, καθὼς καὶ τὴν διδασκαλίαν σου·) *Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα, Ἀπόστολον Καραπαργιώτην* (σοὺ ἔστειλα τὸν «Πρόαντα» καὶ ἐκ τῆς ἀναγνώσεώς του θὰ κρίνῃς πόσον εἶχε δικαίον ὁ καθηγητὴς σου, ἐκφραζόμενος οὕτω περὶ αὐτοῦ·) *Ἀτταβίριον Ρόδον* (σοὺ ἔστειλα τὸ φυλλάδιον, τὸ ὅποιν σου κατεξέσχισεν ἡ Διλή·) *Τελευταίαν Χελιδόνα* (δὲν μεταδίδω τὴν πληροροίαν σου, διότι ἤξεύρω ὅτι δὲν εἶνε συγγενεῖς·) *Σταθῶν Ἰωσηφίδην, Ἀτίστολον Μαρίνον, Μιχ. Π. Παρασάκην* (τὸ δέσιμον στοιχίζει πρ. 3.) *Ἀρίωνα τὸν Μηθυματὸν, Θ. Σερβάνον, Δόρην* τοῦ *Σουλίου* (νάγοράσης Χάρτην τῶν Δύσεων, ἂν θέλῃς νὰ μου στέλλῃς λύσεις·) *Μαρίαν Ε. Καντάρογλου, Ναύαρχον τῆς Βαρέλλας* (ἔλαβον τὴν φωτογραφίαν σου· θὰ δημοσιεύῃ εἰς τὸ διπλὸν φύλλον τῆς Η΄ Κυριακῆς·) *Ἀρατον* καὶ ἀδελφούς, *Δάφνην, Ταγαράϊαν Κόρην, Εὐφροσύνην* (αἱ Πνευμ. Ἀσκήσεις πού μου ἐστάλησαν τώρα τελευταίως, μετὰ τῶν ὁποίων καὶ αἱ ἰδικαί σου, θὰ δημοσιεύσῃ κατ' ἔκλογην εἰς τὰ φυλλάδια τοῦ 99.) *Κερκυραϊκὴν Νύκτα* (πῶς εἰμπορῶ νὰ προδώσω τὰ ξένα ψευδώνυμα;) *Πέτρον Ν. Μάνεσην* (ἔλαβον εὐχαριστῶν) *Ζεβάρ, Συριακὴν Ἡγεμονίδα* (βεβαίως· μετὰ ὁποῖαν θέλῃς·) *Δ. Π. Δρίβαν* (εὐχαριστῶ πολύ·) *Ρεβέκκην Ἀϊνγκερ, Ποταμὸν Εὐρώταν, Φρούριον τῆς Κερκύρας, Ποτούλαν Γ. Κυριακοπούλου, Γόρδιον, Νάσσον Περρωτὴν* (εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ κατενθουσιασθῇς μετὰ τὰ νέα μου στολήματα·) *Γ. Ν. Καραγιαννάκην* (εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὰς λαμπρὰς διαθέσεις·) *Παῦλον Παλαιολόγον* (εὐχαρίστησε ἐκ μέρους μου τὸν πατέρα σου δι' ὅσα καλὰ μοὺ γράφει·) *Ἰππόστην Γουλιέλμον* (ὅταν θελήσῃς νὰλλάξῃς διεύθυνσιν στείλε 50 λεπτὰ εἰς γραμματεῖσμά καὶ ἀκριβῆ σημείωσιν τῆς νέας διευθύνσεως·) *Γ. Α. Κογκαλίδην, Γλυκύλαλον Ἀηδόνα* (ἂ, ὅχι! τῶν διπλῶν φυλλαδίων αἰλύσεις εἰς ἐν φύλλον Χάρτου γράφονται·) *Κλεαρέτην Ε. Δίπλα* (πολὺ πολὺ εὐχαρίστως· τὸ εἶπα καὶ εἰς τὸν ἀδελφόν σου·) *Δ. Ε. Δίπλαν*, (πῶς γίνεταί ἐν φύλλον τῆς «Διαπλάσεως» ἢ ἴσως τὸ μάθετε φέτος·) *Ἐτοιμώροπον Οἰκίαν* (ἔστειλα ὅτι ἐξήτησες καὶ ἀναμένω τὰ ἀποτελέσματα·) *σε ὑπερευχαριστῶ·) Στέλλαν Ἐμμανουήλ* (τί σύντομον ψευδώνυμον! δὲν εὐρίσκεις ἕνα ἄλλο ὅλγον ἐκτενέστερον ἀπὸ αὐτὸ πού ἐπρότεινεν ἡ Μοῦσα τῆς Ἀστρονομίας;) *Καφηρέα* (διὰ τὴν ἀλλαγὴν τοῦ ψευδωνύμου πρέπει νὰ συμμορφωθῇς μετὰ τὸν Κανονισμόν·) *Ἐρυθρὰν Καμέλιαν* (χαρὰ εἰς ἐμὲ ἂν ἔλοι ἐξεσπᾶθοναν ὅπως σύ!) *Ρὰς Ἀλούλαν* (τὸν εἰξεύρω αὐτὸν τὸν Διαγωνισμόν, ἀλλὰ διὰ τὸν κύκλον μας θὰ ᾔτο πολὺ δύσκολος·) *Κῆμα τοῦ Εὐδείου, Μολόρον, Ἀνδρέαν Νικολόπουλον* (εὐγε, σὲ περιμένα!) *Φίλν Μοῦ-Δῆ, Μπαμποῦ τῆς Ἀφρικῆς* (τὴ θαυμασία κάρτα! εὐχαριστῶ πολύ·) *Νύμφην Καλυψὼ* (σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς εὐχὰς καὶ διὰ τὴν ὡραίαν κάρταν·) *Αἰκατερίνην Μπουρνιῶ, Σκαφιδάκι* (ἔχεις καὶ διαταγῆς; μακάρι νὰ ἔκαμναν ὅλοι τὸσον·) *Α. Π. Μακρόπουλον* (ναί!) *Ἑλληνικὴν Θάλασσαν*. Ἡρώα τῆς Σύρου. κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβον μετὰ τὴν 17ην Δεκεμβρίου θάπαντήσω μετὰ τὸ καλὸ, εἰς τὸ πρῶτον φύλλον τοῦ Νέου Ἔτους.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 29 Ἰανουαρίου

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δίδω νὰ γράψωσι τὰς λύσεις τῶν εἰς διαγωνισμοῖς, πωλεῖται ἐν τῇ Γραφεῖ μὲς εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται πρ. 1

796. Δεξιγραφίος.

Γράμμα εἶνε τὸ πρῶτον μου, ὡς καὶ τὸ δεύτερον μου.
Νῆσος εἶνε τὸ τρίτον μου, ζῶν τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γουλιέλμου Τέλλου

797. Στοιχειογραφίος.

Σὰν ἔχω κεφαλὴν,
Σημαίνω πλησμονήν.
Ἄν μάποκεφαλίσῃς,
Πολὺ θὰ με μισήσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τριχαγεωσπούλου

798. Μεταγραμματισμός.

Βγάλε λάμβδα, βάλε νῦ.
Καὶ νὰ ἰδῇς τί θὰ γενῇ.
Κάθε κέντρον παραιτᾶ.
Καὶ ἴτῃ λίμνη κολυμβᾷ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀγγουρολογιστάτου

799. Αἰνίγμα.

Ἀρσενικὸν μὲ εἶχε κάποια φυλὴ πατέρα,
Κι' οὐδέτερον μὲ φέρνει εὐτυχισμέν' ἡμέρα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀστέρος τοῦ Βίγα

800. Δηωδὲς Αἰνίγμα.

Οὐρανὸς καὶ γῆ κουβίρι,
Τσαννακάτο πετεινάρι,
Πόδια καὶ χερσὺλα ἔχει
Μπόι καὶ οὐρὰ δὲν ἔχει.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δημητρίου Π. Δρίβα

801. Τρίγωνον.

- 1.—Ἐντομον φθοροποιὸν
- 2.—Ἐν ἐπιβρῆμα γνωστόν.
- 3.—Σοὺ ἀρέσει νὰ με τρῶς.
- 4.—Ἐνας σύνδεσμος κοινός.
- 5.—Τ' ἀλφειοῦ εἶμαι μέλος.

Καὶ ἴτ' ἐπὶ τρίγωνον τὸ τέλος

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σοφοῦ Πιττακοῦ

802. Ψαρακόκκαλον.

★ ★ ★ ★
★ ★ ★ ★
★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★
★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★
★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★
★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★
★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★
★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

Νάντιτασταθῶσιν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων, οὕτως ὥστε νὰναγινώσκεται κατὰ σειράν: νύμφη, ἥρως, ἀρχαία πόλις, νῆσος, πόλις, στρατηγός, νῆσος, στρατηγός.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πηλοῦ τῆς Ἐρήμου

803. Κεκρυμμένον Κυβόλεξον.

- 1.—Ἡ Θεσσαλία εἶνε ἑλληνικὴ χώρα.
- 2.—Ὁ Ἐπαμεινώνδας ἐρονεύθη εἰς τὴν μάχην τὴν ἐν Μαντινείᾳ.
- 3.—Ὁ Πιττακὸς καὶ ὁ Χίλων ἦσαν ἐκ τῶν [ἐπτά σοφῶν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τρομάρα

804. Μωσαϊκόν.

Ἡ κυρὰ Μάρθα ἡ καλὴ
Καὶ οἰαδήποτε Φυλὴ,
Μαζὶ μ' ἕνα Σπιτάκι
Καὶ μ' ἕνα Σπουργιόκι

Σοὺ δίδωσι τὰ συστατικά διὰ νὰ σχηματίσῃς.
Κατὰ λευκὸν πού ὦ χρήσιμον πολὺ θάνα·
[γνωρίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιναύαρχου Θεμιστοκλέους

805. Δεξιθροία.

Νὰ εὐρεθῇ λέξις μ' ἐπτά φωνήεντα, ἐκ τῶν ὁποίων τὰ ἐξ νὰ εἶνε ο.]

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δ. Π. Δρίβα

806.—808. Δογοπαίγνια.

- 1.—Ποία πόλις εἶνε μύρη;
- 2.—Διατί ὅταν τρώγουν ὄλοι πολὺ, τρώγουν κάποιον γλύκισμα;

Ἐστάλησαν ὑπὸ τοῦ Ἀστέρος τοῦ Βίγα

3.—Ποῖοι τεχνίται τρέχουν καλλίτερα;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λυρικοῦ Ποιητοῦ

809.—815. Μαγικὴ Συλλαβή.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς οἰουδῆποτε γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ μίαν συλλαβῆς, πάντοτε τῆς αὐτῆς, σχηματίσων ἄλλας τῶσας λέξεις:

Μαγικόν, μαῖα, πολικός, σπη, νέφος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνοπούλας

814. Διπλῇ Ἀκροδτιχίς.

Διὰ τῶν ἀρχικῶν γραμμάτων τῶν ζητούμενων λέξεων νὰ σχηματισθῇ τόνομα γυναικὸς ἐπισήμου ἐν τῇ νεωτέρᾳ ἑλληνικῇ ἱστορίᾳ, ἐκ δὲ τελικῶν τῶν αὐτῶν λέξεων καὶ κατὰ τὴν αὐτὴν σειράν, νὰ σχηματισθῇ ὁ τίτλος τῆς:

1, Θεά. 2, Ἄγγλος ποιητής. 3, Κράτος: εὐρωπαϊκόν. 4, Πτηνὸν θαλάσσιον. 5, Ζῶον. 6, Κράτος: ἀσιατικόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γαλανῆς τοῦ Αἰγίου

815. Φωνεντόλιπον.

κ-νδρς-ρκ-πστς-λλ-ρην-νρ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πτηνοῦ τῆς Ἐρήμου

816. Ἑλλιποδύμῳφονον.

ο-αιο-ου-ευσεα-ι

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τελευταίας Χελιδόνος

817. Γριφός.

Ὡς φύλλον 26 φύλλον, οἶκος,

μόνος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μακροῦ Γιαλοῦ

818. Γριφὸς τελευταίος.

(ἡ λύσις τοῦ ὁποίου θὰ σταλῇ πολὺ πρὸ τῆς πρὶνθεσμίας.)

1894, 1895, 1896, 1897, 1898, 1899 κτλ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χαλαμοῦ Κόσμου

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ 57ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 19 86ρίου ἔ

597. Ἀλέξανδρος (ἀλλ' ἐξ, Ἄνδρος).—598. Φάμιλα (φα, μι, λα). 599. Κόλασις, ὅσις.—600. Ἀρχων. Χάρων.—601. Ὁ ναργιλές.—602. Τὸ βαρέλι. 604.

605. Δ Ω Ρ Ι Σ Κ Ι Σ Σ Α
Ε Υ Υ Π Ο Ι Ο Σ
Υ Ρ Ρ Μ Α Ν Τ Ω
Ρ Ο Ο Β Ω Λ Ο Σ
Ο Σ Σ Ν Ι Ο Β Η
Ι Α 608.

Ν Ο Λ Μήδεια—διὰ=μή
Ο Ο Διόνυσος—Διωνη=σός
Σ Ε Λ Α Σ μή+σός=μῖσος.

606. Μαθηματικῶς τὸ πρόβλημα λύεται ἂν ἐκτελεσθῇ ὁ ἐξῆς πολλαπλασιασμός: $1 \times 2 \times 3 \times 4 \times 5 \times 6 = 720$. Ὡστε κατὰ 720 τρόπους δύνανται νὰ καθίσωσι περίετραπῆξιν 6 πρόσωπα.—607. Ὁ Πολύθεος.—608.—612. Τῇ προσθήκῃ τοῦ γράμματος Ν σχηματίζονται αἱ λέξεις: τρανός, πνοή, ἀνῆρ, τερπνός, πότος.

—615. ΜΙΝΩΣ (ΟΜΗΡΟΣ, ΣΙΝΔ, ΑΝΤΙΡΡΙΟΝ, ΘΩΣ, ΑΣΤΑΚΟΣ).—614. Ἡ πενία τέχνας κατεργάζεται.—615. Φίλει τὴν ἀλήθειαν κἂν πικρὰ ᾖ.—616. Πᾶν—Μέτρον—Ἄρης—τόν=

Πᾶν μέτρον ἄριστον.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΠΕΜΠΤΟΥ ΤΟΜΟΥ

ΤΗ Β' ΠΕΡΙΟΔΟΥ